EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 11 / 7 AĞUSTOS 1976 / 250 Krş.

DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU'NA DOĞRU İLERİ ADIMLAR

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimizin son sayısıda toplatıldı ve Sorumlu Müdürümüz hakkında soruşturma açıldı. Böylece Devrimci Gençlik'in 3. sayısı hariç tüm sayıları toplatılmış oldu. Son sayımızın başına gelenler daha da ilginçti. Dergi matbaadan çıktıktan 4-5 saat sonra toplatıldı. Derginin bürosunu basan polisler 7 bin kadar dergiye ve çeşitli pul, makas, ip, ambalaj kağıdına el koydular. Dergi üzerindeki bu baskıların derginin mali durumuna etki yaptığı şüphesiz. Ankara dışındaki bayilerin ödemelerini geciktirmeden yapmaları gerekiyor! Dergimiz üzerindeki yoğun baskılar, dergimizin düzenli çıkışını engellemektedir.

Devrimci Gençlik'in trajı konusunda çeşitli sorular geliyor. Devrimci Gençlik'in 1. sayısı 15 000 basılmış ve daha sonra 5 000 adet 2. baskı yapıldı. Bunu takip eden 2. 3. ve 4. sayılar 18 500 adet, 5. 6. 7. ve 8. sayılar 21 000 adet ve son 9-10. sayımız ise 27 000 adet basıldı.

Dergimize yapılan baskıları kınayan onlarca mektup alıyoruz. Bu dayanışma bizi daha güçlendiriyor. Bu dayanışma mektublarının tümünü yayınlayamıyoruz. Baskılar mücadelemizi durduramıyacaktır.

DEVRİMCİ GENÇLİK

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ Taner Akçam'IN DAVASI DEVAM EDİYOR.

DGM'nce sorumlu müdürümüz Taner AKÇAM hakkında açılan davaya 30 Temmuz günü devam edilmiştir. Savcı tarafından 500 seneyi aşkın ceza istenen davada savunma safhasına gelinmiştir. Fakat Mahkeme heyetinin toplanamayışı nedeniyle duruşma yapılmasızın, dava 17 Ağustos gününe bırakılmıştır.

BİZE GELEN MEKTUPLAR

DÜZCE'DE İŞÇİLERİN SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Sağlık bakanı doktor Kemal DEMİR'inde ortak olduğu Düzce Turna Ağaç Sanayii A.Ş. işçileri, düşük ücret, 9 saatlik iş günü, aylıklarının ödenmemesi gibi kanunsuzluklar karşısında, 8 Temmuz 1976 günü saat 9 da haklı olarak direnişe geçtiler ve üretimi durdurdular.

70 işçinin kararlı birliği karşısında dehşete kapılan patronlar, polisleri ve jandarmaları fabrikanın önüne yığmalarına rağmen, devrimcilerle işçilerin bütünleşmesini engelleyememişlerdir. 36 saatlik direniş boyunca devrimciler fabrikanın içinde işçilerle beraber omuz omuza mücadele vermişlerdir. Düzce halkı yaptığı maddi ve manevi yardımlarla işçilerin yanında olduğunu kanıtlamıştır. Gece sabaha kadar kadın işçilerle beraber devrimci marşlar ve halk türküleri söylenmiştir.

Emniyet amirinin ve jandarma komutanının sürekli baskı ve tehditine rağmen işçiler kararlı olduklarını haykırdılar. Çalışma bakanlığından gelen yetkili, işçilerin kanunsuz direniş yaptığını söylerken, patronun yaptığı kanunsuzlukları gözardı etmeye çalışıyordu.

Bütün bu baskı ve tehditler karşısında işçilerin yılmadığını gören patronlar ayın sekizi olmasına rağmen verilmeyen aylıkları ve diğer sosyal hakları vermeyi kabul etti. Daha sonra işçiler 36 saatlik direnişten sonra ertesi günde çalışmama kararı olarak direnişi sona erdirdiler.

YAŞASIN TURNA İŞÇİLERİNİN ŞANLI DİRENİŞİ

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM

Düzce Demokratik Kültür Derneği
Yönetim Kurulu

ŞAVŞAT'TA DEVRİMCİ MÜCADELE İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKI ÜZERİNDE YÜKSELİYOR

Şavşat ve Meydancık Orman Köylüleri ve Orman işçilerinin gelişen mücadelesi karşısında telaşa kapılan egemen sınıflar baskılarını arttırmakta gecikmemişlerdir. Aşağıda bu mücadeleyi dile getiren bildiriyi yayınlıyoruz:

Halkımıza;
İçine düştükleri ekonomik çıkmazdan kurtulabilmek ve açık faşizme geçebilmek için türlü yöntemlerle tüm yurtsever ve devrimciler üzerine saldırıya geçen oligarşi ilimizde aynı çirkin oyunlarını sahnelemektedirler....

Şavşat ve Meydancık Orman Köylüleri derneğinin aranması ve kapatılması, başkanlarına gizli örgüt mensubu oldukları iddiasıyla işkence edilmesi, özünde, oligarşinin çalışanların birleşme ve dayanışma özgürlüğünü yok etmeye yöneliktir....

Bizim örgütlenmemizden korkanlar şunu bilsinlerki,

Hazra küpünü 90 TL. ya yaptığımız tomruğun piyasada 2300 TL değeri var artık bu farkı onlara yedirmeyeceğiz...

Şunu bilsinlerki,

Her yıl aramızdan birkaçımızı alan orman "kazalarının" cinayet olduğunu kavradık.

Ne kadar korkarlarsa, ne kadar saldırırlarsa saldırsınlar işçi sınıfı ve onun doğal müttefiği köylülük oligarşiyi yerle bir edecektir.

Yaşasın Orman Köylülerinin haklı ve kararlı Mücadelesi

Yaşasın işçilerin-köylülerin birliği

Kahrolsun Emperyalizm ve Oligarşik Diktalar

Devrimci Orman İşçileri

ARDEŞEN KÜLTÜR DERNEĞİNE YAPILAN BASKILARI PROTESTO EDİYORUZ.

Ardeşen'de devrimci arkadaşlarımızdan aldığımız habere göre, Ardeşen TÖB-DER Şubesi ve ARDEŞEN GENÇLİĞİ KÜLTÜREL DAYANIŞMA DERNEĞİ'de oligarşinin azgın saldırılarından "nasip"lerini almışlar ve kapatılmışlardır. Bu konuda Ardeşen'li arkadaşlarımız bize şunları yazmışlardır:

Yurtseverler, işçiler, köylüler, devrimci gençler ve tüm demokratlar üzerinde yoğun baskılarını sürdürmekte olan oligarşi her geçen gün emekçi halkımız üzerindeki baskısını yoğunlaştırmaktadır. Görülmektedirki yurtsever öğretmenlerin yasal örgütü olan Töb-Der ve kendilerini halkımızın kurtuluşu için adayan ve bu uğraşta halkımızla bütünleşmiş olan demokratik kitle örgütleri, burjuvazinin satılmış uşakları tarafından tutarsız gerekçeler ileri sürülerek kapatılmaktadırlar.

"Oligarşinin emekçi halkımız ve devrimci gençler üzerindeki baskılarının bir örneğinide kasabamızda görmekteyiz. Kasabamızda bulunan ARDEŞEN GENÇLİĞİ KÜLTÜREL DAYANIŞMA DERNEĞİNİ Rize valisi İlhan Sözgen'in emirleri ile Rize ilinden gelen polis ekipleri derneğimizin etrafını çevirerek dernek yöneticileri beklenmeden, yine kasabamız emniyet görevlilerinden polis Mustafa Arıkan elindeki keserle dernek kapısını kırarak içeri girdiler. Dernek içerisinde hiçbir yaralayıcı ve kesici alet hatta yasak yayın bulunmadığı halde derneğimiz süresiz olarak kapatılmıştır. Suç unsuru teşkil edecek hiçbirşey bulunmazdan kapatılan derneğimizin mahkemesi devamlı olarak ertelenmektedir.

Oligarşinin tezgahlamış olduğu bu iğrenç oyunlar Ardeşen halkını ve gençliğini hiçbir zaman yıldıramıyacaktır."

KAHROLSUN OLİGARŞİK DİKTA

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Ardeşen'li Devrimciler

REVİZYONİSTLERİN faşizm TAHLİLİ "SAADET TEORİSİ"NDEN KAYNAKLANIYOR...

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar • SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA
BASKI : D A I L Y--N E W S. Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

YENİ BİR DÖNEMİN BAŞLANGICINDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ NASIL TESPİT ETMELİYİZ.

Ülkemiz sol'u 12 Mart sonrası "ayrışım sürecinin" tamamlanmasına doğru gelişiyor. Bir "yenilgi sonrası ayrışımının" özelliklerini taşıyan bu olağanüstü karmaşanın artık son dönemlerine giriyoruz. Ayrışma eğilimi yerini yeni dönemde saflaşma eğilimine terkedecek. 12 Mart sonrasının ayrışım süreci nasıl bir yenilgi sonrasının bataklığında maddi temellerini bulduysa; saflaşma da sınıflar mücadelesinin giderek keskinleşmesinin zorunlu bir sonucu olacaktır. Saflaşma sürecinin maddi koşulları bir önceki dönemin ürünlerini reddedecek, bataklıkta "varlık" koşullarını bulan kırk çeşit gurupçuk bataklığın kurumaya başlamasıyla varlık şartlarını kaybederek sınıflar mücadelesinin katı yasaları gereğince yokolup gideceklerdir. Sınıflar mücadelesinin tercihleri -karmaşıkta olsa- katı'dır. Guruplar, eğilimler, ya da kişiler gelişen mücadele karşısında belirli fonksiyonlara sahip olabilirler. Bu fonksiyonların tayin ettiği ayrım çizgileri gittikçe belirginleşerek diğer bütün sübjektif-ya da suni- ayrım çizgilerini siler. Saflaşma eğilimlerini gündeme getiren, dayatan olay budur.

Ne varki bu olay büyük ölçüde kendiliğinden bir süreç karakterini taşımaktadır. Devrimciler bu gelişme karşısında görevlerini doğru olarak tesbit etmelidirler. Ki, böyle bir tesbiti sağlayacak olan şey doğru bir durum değerlendirmesinden; dünün bugün içindeki yerinin, bugünün gelecek için ifade ettiği gelişme yönünün doğru tesbitinden geçer.

AYRIŞMA SÜRECİ SAFLAŞMA SÜRECİNE DÖNÜŞÜYOR

Devrimci Gençlik Dergisi yayınlanmaya başladığında kimin neyi söylediğinin, neyin ne olduğunun pek belli olmadığı karmakarışık bir ortam, tam bir "teorik keşmekeş" hüküm sürmekteydi. Bir bakıma 1971'lerdeki tesbitlere son derece benzeyen bir durumdu bu. Devrimci hareketin yenilgisi sonucu sarmal gelişim doğrultusunda ulaşılan bu yeni konumda, eskiyle çakışan yanlara sahip, ekinin olumlu ve olumsuz uzantılarını içeren bir karakter taşıyordu.

Çıkış bildirimizde ve ilk başyazımızda bu konu üzerinde özellikle durmuştuk. Evet 1971 Devrimci hareketi geleneksel revizyonist çizgileri önemli noktalardan parçalayarak gelişmişti. Sol hareket bir aydınlar hareketi olmaktan belirli ölçülerde kurtulmuş, düzene karşı ilk defa bir iktidar alternatifi olabilmeyi, -potansiyel anlamda da olsa- ortaya koyabilmişti. Fakat bütün bunlara rağmen yenilgi içinde yaşanılan koşulları, -bu örgütsel dağınıklığın teorik keşmekeşle kucaklaştığı, teorik keşmekeşin, yılgınlığın pasifizmin ve teslimiyetin sınırsız parçalanmanın koşullarını oluşturduğu bu tarihsel dönemi- yansıtmıştı. Böylesi bir dönem esas itibariyle bir ayrışım dönemi oldu. Devrimci hareket yediği darbeler, revizyonizmin saldırıları karşısında bir toparlanmayı gerçekleştiremedi, aksine yeni bölünmeleri gündeme getirdi. Ortam revizyonizmi, dönekliği, teslimiyeti besliyen bir ortamdı. Geçmişe küfretmek, geçmişin devrimciliğini karalamak "marifet" addedildi. Provokasyon mantığı alabildiğine yaygınlaştırıldı. (12 mart döneminin faşist propagandasının artıkları bunu özellikle kolaylaştırmakda idi.) Bu koşullar bir çok iyi unsur üzerindeki kararsızlık eğilimlerinin etkinliğine yol-açtı. Bölünmeler en aşırı ölçülere ulaşacak biçimde gündeme geldi. Bir çok insan bir çok iyi unsur bir "arayış sevdasına" tutuldu. "Arayış"ta, "kararsızlık"ta hep geçmişin inkarını ve revizyonizmin güçlenmesini sağlayan eğilimler olarak felsefi idealizmin metafizik yönteminden beslendiler.

Felsefi idealizmin yöntemi metafiziktir. Metafizik en özet bir ifadeyle tek yanlılığa tekabül eder. Geçmişi ele alışta tek yanlılık daima İNKAR'a ulaştı. Geçilen dönemde işte böylesine tek yanlılığın bir çok biçimi tarafından yaratılan bir inkar furyasını yaşadık. Tam bir bağrış çağrış arasında yaşadığımız, kırk yıllık oportünist görüşlerin hergün yeniden keşfedildiği (!) bir yenilgi sonrası karmaşasından başka bir şey değildi...

Devrimci Gençlik Dergisi gençliğin devrimci eylemin birliği şiarını atarak mücadeleye atılırken içinde bulunulan şartlara nereden müdahale edilmesi gerektiğini doğru olarak tesbit etmişti. Gençliğin toparlanması ve birliği solun birliğine bağımlı idi. Ama sol için "birlik" kısa sürede bir "hayal"di. Sol hareketin içinde bulunduğu sorunları çözüme ulaştırmak ancak "sistemli ve örgütlü bir ideolojik mücadele ile çözülebilir"di. Politik birlik uğruna ideolojik ayrılıkların karşısına dikilmek gerici bir tavrın ifadesi olurdu. İdeolojik mücadele Sol hareket saflarındaki burjuva kalıntılarını deşifre ettikçe yeni bölünmelerde kaçınılmazdı. Bu ayrışım sürecinin yaşanması kaçınılmazdı.

Oysa gençlik hareketinin birliği; "devrimci eylemde birlik" acildi ve gençliğin eylem birliği, devrimci hareketin birliği için bir adım da olacaktı. (Kimileri bizim bu tesbitimizi gençliği temel aldığımız(!)ya da önce Dev-Genç'i yeniden kurup, sonra parti kuracağımıza yordu (!) Revizyonistler ve bazı geri zekalıların bu iddialarını biz ciddiye almadık DGM savcısı ciddiye aldı.)

Devrimci Gençlik Dergisi tesbitlerinin ve yönünün doğruluğu nedeniyle başarıya ulaştı.

Ancak, sanılmamalıdırki Devrimci Gençlik Dergisi amaçladığı hedeflerin hepsini en iyi bir şekilde başarabilmiştir. Çeşitli sübjektif eksiklikler ve nedenlerle birlikte, içinde yaşanılan tarihsel dönem "müdahalenin" gerektiği kadar etkin olmasını engellemiştir. Devrimci Gençlik başyazılarının bir dökümü yapılırsa ideolojik olarak getirilen görüşlerin içinde yaşanılan ayrışım sürecinin hızla geçilmesine hizmet etmeyi ve eylemde birliğe yönelen bir saflaşmayı sağlayabilmeyi hedeflediği gözlenebilir.

Devrimci Gençlik Dergisinin mücadelesi Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği şiarı ile ifade edilen bir doğrultuya esas alıyordu. Bugünlerde kurulma hazırlıklarının tamamlanmakta olduğunu bildiğimiz bir Devrimci Gençlik Federasyonu ile bu şiar hayata geçiyor. Böyle bir gelişme aynı zamanda ülkemiz solunun içindeki ayrışım döneminin yerini bir saflaşma dönemine bırakmaya başladığı bir sırada oluşmaktadır.

TÜRKİYE SOL'U BİR SAFLAŞMA DÖNEMİNE GİRMEKTEDİR.

Genel olarak dünya çapındaki gelişmeler, özel olarak bu gelişmelerin ülkemize yansıması ile birlikte sınıflar mücadelesinin giderek keskinleşmesi bir saflaşma eğilimini gündeme getirmektedir.

Saflaşma bu haliyle kendiliğinden bir eğilimdir. Sınıf mücadelesinin gelişmesi insanları ya da gurupları gerçek ayrım çizgilerinin içine girmeye zorlamaktadır. Böylece geçtiğimiz dönemde her gurupçuğun varlık gerekçesi olan şu veya bu sorun konusundaki "özel görüş"ler "önemini" yitirerek esas belirleyicilere yerini terketmek zorundadır. Bu esas belirleyiciler devrim mücadelesinin tayin edici temel sorunlarından başka bir şey değildir. Görünüşte farklı farklı şeyler söyleyen bütün "farklı" eğilimler sosyal pratiğin keskin ve katı ayırıcılığı karşısında sınıflar mücadelesinin karşısındaki gerçek mevzilerini almak zorundadırlar. Kavganın patlama sesleri,söylenen "laf"larınbir anda unutularak her kesin kendisini belli bir siperin arkasına atmasına yol açar. Oysa bu mücadelenin kırk tane siperi yoktur. Herkes ancak belli "iş"leri tutabilirler. Devrim kaçakları devrim kaçakları ile, burjuva ajanları burjuva uşakları ile, devrimciler devrimcilerle siperlerde böyle buluşup kucaklaşır. Sosyal pratiğin belirleyiciliği budur.

TEORİK NETLEŞME KAVRANILACAK ESAS HALKADIR

Ancak böylesi bir eğilimi gündeme getiren kendiliğinden gelişme karşısında devrimci tavır sosyal pratiğin safları belirlemesini beklemek tavrı olamaz. Bu tarihsel durumu sadece tesbit etmek yetmez.

Saflaşma eğilimi bilinçli bir eylem'le hızla tamamlanmalıdır. Devrimciler içinde bulunduğumuz ayrışım sürecini sona erdirerek doğru devrimci düşünceler etrafındaki saflaşmayı gerçekleştirme yolunda hızla bilinçli eyleme atılmalıdırlar. Leninizm bize şunu öğretir: Program ve taktiklerin temel sorunlarında birlik sağlanamadığı sürece ayrı ayrı çevreler dönemini aşamamışız demektir. Program ve taktikler konusunda netleşme saflaşmaya yönelen ve ona tekabül eden ilk nokta sayılmalıdır ve saflaşmaya yönelik bilinçli eylemin odak noktası olmalıdır.

Bu konuda herşeye yeniden başlıyor değiliz. Devrimci Geçmişin teorik mirası bu konuda en devrimci bir platformu sunuyor. Devrimci Geçmişin ele alınışındaki durum dün olduğu gibi bugün de tayin edici bir rol oynamaya bu yüzden devam edecektir. Devrimci hareket günümüz Türkiye'sinin ve Dünya'nın somut koşullarını irdeleyerek, kendi devrimci doğrultusunu ilerleterek netliğe kavuşacak ve yetkinleşecektir. Bu bakımdan Devrimci çizgimizin geçmişi teorik, örgütsel ve siyasi pratik açılarından eleştirilebilir ve eleştirilmelidir. Ama böylesi bir eleştiri gerekliliği, onu bir yerinden tutup çekiştirmek, parça parça ele alarak "yanlışlığını isbat etmek" çabaları ile karıştırmamalı. Bugüne kadar geçmişin ele alınışındaki bu tarz "eleştirel yaklaşımlar" esas olmuştur. Kendisini dünyanın en akıllı adamları sananlar baştan reddettiği görüşleri eleştirebilmek için onun en kaba bir karikatürünü çizerler. Tabii "ince" tahrifat ve çarpıtmalar bu işi yaparken çok "iş" görürler. Sonra artık "savunulamaz" hale gelen "görüş"ün karşısına geçilip diyalektik'ten, marksizmden, vs. bol bol sözedilerek rahat, rahat "eleştiri" döktürülür.

Elbetteki her zaman Lenin'in "siyasi görüş ayrılıkları, olayları karşı tarafın, vicdansızlığına, hilekarlığına, ve yakın bir parçalanma atmosferi içinde daha sık duymaya başladığımız böyle nazik deyişlere dayanarak yorumlamaya insanları sevketmemelidir. Buna müsaade edilmemelidir. Çünkü böyle bir davranış mantıksızlığın en aşırısı olur." sözleri hatırdan çıkarılmamalıdır. Ama -bu deyişlere- bugün çoğu kere mecbur olduğumuzu da belirtmeliyiz.

"Eleştirel yaklaşımlar" konusunda daha somut incelemeler için bu dergi sayfaları yetersiz olsa bile bu konuda bir kaç örnek etrafında şimdilik 3-5 söz söylemekte yarar var.

"Kurtuluş Sosyalist Dergi" geçmişe çeşitli açılardan "eleştiriler" getiriyor. Önce şunu söyleyelim. Ne kadar olumsuz görüşler yer alırsa alsın, hatta bu "görüşler" ismi'nin yaratacağı tüm çağrışımların zıddı bir özü ifade ederse etsin, böyle bir çabayı olumlu karşılamaktayız. Zira bu "çabalar" sonuçta içinde bulunduğumuz boz bulanık, ve kimin neyi savunduğunun belli olmadığı koşulların açılması yönündeki gelişmelerden, netleşmeden başka bir şeye hizmet edemez. Kimin ne söylediği ortaya çıkmalıdır.

Ancak aynı olumlu düşünceleri sözkonusu derginin içeriği hakkında taşıyamıyoruz. "Eleştiri" iki biçimde sunulabilir. Ya eleştirilen görüşün sistematiği içinde kalınır, o sisteme ters düşen parçalar hedef alınır, ki bu halde sistemin özünü oluşturan esaslar saklı kalır. Ya da sistemin tümüne-özüne yöneltilir. Bu şekildeki bir eleştiri bir başka sistem tarafından yöneltilmelidir. Eleştirilen sistemin yerine konulan şey ortaya çıkarılmalıdır. "K.S.D"nin eleştirileri bu şekilde bir bütünlük taşımıyor ve konunun kendilerine en yakın noktadan yakalanarak çeliştirilmesi yolu tercih ediliyor. Bu biçimde Kemalizm, evrim-devrim "eleştirisi"de hem sistemin özünü reddetmeye yönelen hem de içinde kalmaya çalışılan "eleştiri"ler olarak görülmektedir.

Önce "kemalizm eleştirisini" ele alalım. M. Çayan'ın kemalizm tahlili eleştirilirken bu konuda "yeni" bir şeyler söylenmeye çalışılıyor. Sonuçta Devrimci Harekete yöneltilen eleştirilerin temel bir noktası görünümünde şu sonuca varılıyor: "Geçmiş hareketin etkinliği altında Kemalizm sorununa getirilmiş olan bakış pratikte devrimin müttefiklerine karşı yanlış tutum ve müttefiklerin doğru olarak ayırdedilmeyişini getirmiştir." (Sayı 1, sh. 45) (a.b.ç) Bu tesbit geçmiş açısından oldukça önemli bir iddiadır, ve söylenmek istenen çok açıktır. Kemalistler küçük-burjuva devrimcisi olarak görülmüş, ittifak ilişkisine girilmiştir. Peki bu eleştirinin arkasından gelen "ancak geçmişe özgün olan sağındaki güçlerden devrim bekleme anlayışı kesinlikle yenilmiştir." (sh. 45) cümlesine nasıl anlam vereceğiz? Pratikte cuntacılık olarak daha önce, daha başkaları tarafından çeşitli biçimler altında yöneltilen birinci değerlendirme yapıldıktan sonra kesin bir geriye dönüşle sistemin içine girme gereği duyulmaktadır.

Bu husus evrim-devrim konusundaki yaklaşım için de doğrudur. Evrim-Devrim konusu gibi en önemli bir konuda kesin eleştiriler getiriliyor. Bu "eleştiriler" getirilirken konu "diyalektik" bir şekilde karmakarışık

DEVAMI SAYFA 10 DA

YURTSEVER GENÇLİK İÇİNDE İDEOLOJİK MÜCADELE ESASTIR

"1903'TEN 1912'YE KADAR MENŞEVİKLERLE BAZAN YILLARCA SÜREN YOLDAŞLIK ETTİK VE AYNI SOSYAL-DEMOKRAT PARTİ İÇİNDE KALDIK, AMA ONLARLA, PROLETARYA ÜZERİNDE BURJUVA ETKİSİNİN AJANLARI OLARAK VE OPORTÜNİST OLARAK İDEOLOJİK VE SİYASİ ALANDA MÜCADELE ETMEKTEN BİR AN BİLE GERİ DURMADIK." (Lenin, Sol Komünizm, s. 74)

Geçtiğimiz günlerde, Ankara'da Cebeci bölgesinde "Halkın Sesi" ve "Kurtuluş S.D." görüşlerini savunan arkadaşlar arasında üzücü olaylar meydana geldi. Ve bu olaylar, faşist basında dallandırılıp budaklandırılarak ve tüm devrimcileri töhmet altında bırakarak kamuoyuna yansıtıldı. Yukardaki iki görüşü savunanların AYÖD içindeki üyeleri arasındaki bu sürtüşme gençliğin eylem birliğini bozucu boyutlara ulaştı. Bu konuda, her iki taraf da yanlış bir eğilim içinde bulunduğu için bizim yaklaşımımız "hakemlik" yapmak yönünde olamaz. Kaldıki AYÖD yöneticisi arkadaşlar da, her iki yoğunluktaki mevcut yanlışlığın ideolojik kaynağını tespit ettiler ve olaylara taraf tutmadan, ve devrimci gençliğin eylem disiplinini sağlamak için fiili olarak müdahale ettiler (X)

Kendilerine "devrimciyim" diyen kimselerin birbirlerine taşlı sopalı ve hatta silahlı saldırılarda bulunduğu bir ortam, egemen sınıfların ötedenberi istediği ve provokatörleri vasıtasıyla yaratmaya çalıştığı, "solcular birbirlerini öldürüyorlar" demogojisini beslemeye çalıştığı bir ortamdır. Bu yüzden, hangi görüşten olursa olsun kendisine "devrimciyim" diyen herkesin uyanık olması gerektiği bir ortamdır. Özellikle böylesi koşullarda işin içine duygusallık darkafalılık ve hele hele kabadayılık ve lumpenlik gibi devrimci sorumlulukla bağdaşmayan davranış biçimleri karıştığı zaman, devrimci denetim ve uyanıklık da bu kör döğüşü içinde toz duman içinde kalacak, kimin "iyiniyetli" kimin "provokatör" olduğu belirlenemeyecektir. Ama objektif olarak belirgin olan tek olgu, bu tür davranışların kesinlikle oligarşiye hizmet edeceğidir.

Kendilerine "devrimciyim" diyen kimseler birbirlerine karşı ideolojik mücadeleyi esas almalıdırlar. Subjektif olarak herbirinin karşısındakini "karşı-devrimci" ("sosyal faşist" veya "maocu bozkurt") olarak nitelendirmesi bile bu konumda belirleyici olamaz. Çünkü bu karşılıklı suçlamalara rağmen, aynı yapı içinde örneğin bir demokratik kitle örgütünde yer alıyorlarsa, en azından bu yapının varlık nedenlerine uymak zorundadırlar. Devrimci bir kitle örgütünün varlık nedeni onun asgari örgütlenme ilkeleri ve örgüt disiplinidir. İşte bu iki olgu her hangi bir grubun varlık nedenlerine ters düştüğü an, en azından siyasi namusluluk ilkelerine uyarak kendisine uyumlu başka bir yapı aramalıdır. Bu bakımdan, devrimcilerin yönetiminde bulunduğu böylesi bir yapıda: Kendi varlık nedenlerine ters düştüğü halde, sırf "en gerici örgütlerde bile çalışmalı" anlayışını bahane(!) edip hala kurallara uymayan bir çalışmanın bezirganlığını yapanlar bulunursa: işte o zaman örgütlenmenin varlık nedenlerini yok edenlere karşı, esas olarak bu örgütün sorumluluğunu taşıyan devrimciler ve özel olarak da yönetimde bulunmanın sorumluluğunu taşıyan devrimciler FİİLİ TEDBİRLER almak zorunda kalırlar. Dahası, böylesi unsurlara çalışma alanı olarak gerçek gerici örgütleri, örneğin faşist dernekleri önerebilirler...

Öte yandan, somut koşullarda, aynı örgütlenme içinde bulunması kaçınılmaz olan ve fakat birbirlerine "ters düşen" siyasi yoğunluklar, devrimci hareketin sorumluluğunu taşıyorlarsa eğer, birbirlerine tahammül etmek zorundadırlar! Asıl düşmana karşı, aralarındaki "düşmanlık"ları ikincil plana itmesini bilmeli ve asıl düşmana yöneltilmesi gereken davranış biçimlerini birbirlerine karşı kullanmaya yeltenmemelidirler. Çünkü bu ikincil "düşmanlık"ların muhtemel sonuçlarından karlı çıkan düşman-kardeşlerden hiçbirisi değil doğrudan doğruya asıl düşman olacaktır. Dünya devrim tarihinin, örgütlü mücadele deneylerinin bu konudaki somut örnekleri bilinmiyorsa öğrenilmeli, öğrenildiyse hayata geçirilmelidir.

Lenin şöyle diyor: "1903'ten 1912' ye kadar menşeviklerle bazan yıllarca süren yoldaşlık ettik ve aynı sosyal-demokrat parti içinde kaldık, ama onlarla, proletarya üzerinde burjuva etkisinin ajanları olarak ve oportünist olarak ideolojik ve siyasi alanda mücadele etmekten bir an bile geri durmadık." (Sol Komünizm, s.74) Demekki, belli koşullar altında, bir proletarya partisi içinde bile, devrimciler oportünistlere karşı "tahammül" etmek durumunda kalmalı, onlarla "yoldaşça" ilişkiler sürdürerek ideolojik mücadeleyi esas almalıdırlar; ve özellikle bir demokratik kitle örgütü koşulları altında kesinlikle "eleştiri silahının yerini silahlı eleştiri" alabilemez, buna izin verilmez!...

Devrimci Gençlik Hareketi bu tür olaylardan, gereken dersi çıkarmalıdır. Gençlik hareketi için de, söz konusu olan ayrışmalara müdahele yöntemi ancak ideolojik platformda ele alınmalıdır ve ancak bu yöntemle gerçek saflaşmalara yönelmelidir. İşte bu devrimci anlayışı gözardı edenler karşısında, devrimcilerin sorumluluğu, ideolojik mücadeleyi kabul etmeyenleri ideolojik olarak teşhir etmeyi, pratik olarak tecrit etmeyi ve bu uğurda fiili tedbirler alma hakkı'nı gündeme getirmeyi zorunlu kılmaktadır!

DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİNDEKİ BOZGUNCU UNSURLARI İDEOLOJİK OLARAK TEŞHİR EDELİM!

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN EYLEM BİRLİĞİNİ BOZANLARI PRATİK İÇİNDE TECRİT EDELİM!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

(X) Halkın Sesi dergisi, AYÖD yöneticisi arkadaşların bu tavrını tahrif ederek, sanki onların H.S. taraftarlarının yanında yer aldığı ve yalnızca "Kurtuluş S.D." taraftarlarını eleştirdiği görünümünü yaratmaya kalkıştı. Yalan söylemenin, oportünizmin genel karakteri olduğunu burada yine hatırlatmak yararlı olur.

GERİCİ EĞİTİMİ PROTESTO MİTİNGİ

Anadolu'nun muhtelif yerlerinden gelen on binlerce Üniversite adayı, bozuk eğitim düzeninin bir neticesi olarak Üniversite kapılarına yıkılıyor, özel dersanelerin sömürü kaynağı oluyor. İşte bu oligarşinin eğitim politikasını teşhir için İ.Y.Ö.D ve İ.D.Ö.D ortaklaşa bir miting tertip etti-ler. Saraçhane meydanından başlayan mitinge 10 binlerce genç katıldı. Mitinge katılanlar ellerinde "Oligarşinin Eğitim Düzeni Yıkılacaktır", "Kahrolsun Gerici Eğitim", "Herkese Yüksek Öğrenim Hakkı" "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye" "Katil Oligarşi" gibi pankartlar taşıdılar. Sultanahmet'e gelindiğinde, İYÖD ve İDÖD temsilen konuşmalarda bozuk eğitim sistemi, faşizmin cinayetleri teşhir ve telin edildi, daha sonra ise Faşizme ve Emperyalizme karşı mücadele andı içilerek dağılındı.

OLİGARŞİNİN BU BASKI VE TERÖR KAMPANYASINA KARŞI AKTİF MÜCADELE TÜM YURTSEVERLERE DÜŞEN BİR GÖREVDİR.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR HER GEÇEN GÜN ARTIYOR

BAKIRKÖY'DEKİ FAŞİST BASKILARI HEP BİRLİKTE GÖĞÜSLEYELİM.

İstanbul-Bakırköy'de bulunan dört demokratik kuruluş polis tarafından kanunsuz bir şekilde basılmış, aranmış ve derneklerde bulunanlar gözaltına alınmıştır. Güngören Halk Birleşme Derneği, Kuleli Kültür Derneği, Kocasinan Kültür Derneği ve Soğanlı Çeşme Kültür Derneği aynı gün aranmış, Gün-Bir-Der'de silah bulunduğu iddiasıyla dernek yöneticileri gözaltına alınmış ve 13 gün çeşitli baskılara hedef olmuşlardır. Dernekte bulunan iki kız arkadaşımız polislerin saldırısına uğramış, erkek arkadaşlar işkence edilerek sorguya çekilmişlerdir.

Bakırköy'lü devrimciler faşizme karşı mücadelenin bir devrim meselesi olduğunu unutmadan, hayatın her alanında faşizme karşı mücadeleyi örgütlemenin ve mücadele etme görevinin bilincinde olduklarını ifade ederek baskıları şiddetle kınamışlardır. Bu baskıların halkımızın aktif mücadelesiyle kırılabileceğini belirtmişlerdir.

BİR MEKTUP

ASLANSOY'UN ÖLDÜRÜLMESİ OLAYI SONRASINDA SU- Ç'TAKİ CENAZE TÖRENİNDE ÇIKAN OLAYLAR VE BU AYLA İLGİLİ OLARAK H.KURTULUŞU'NDA ÇIKAN YA- HAKKINDA DERGİMİZE GELEN BİR MEKTUBU (YAZI ERİĞİ HAKKINDAKİ KENDİ GÖRÜŞLERİMİZ SAKLI OL K KAYDIYLA) ÖZETLEYEREK YAYINLIYORUZ.

evrimci Gençlik Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğüne,

alkın Kurtuluşu dergisinin 16 ncı sayısında Suruç'ta- miting ile ilgili yorumu; Derginin (HK) 'Kürt mil- yetçiliği' ne karşı tavrı üzerine açık mektup niteli- ndeki eleştirilerimin yayınlanması amacıyla gönde- yorum.

ürkiye, emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist ya- ıya sahip bir ülkedir. İç dinamizmi emperyalizm ta- afından çarpıtılmış ve güdümüne alınmıştır. Emperya izmin de içinde yer aldığı ve belirlediği Oligarşik ikta tarafından tahakküm altında tutulmaktadır. Ve ine, birden ziyade milliyetten teşekkül eden hetero en ve geri bir devlettir.

ürkiye'de milli mesele, Kürt meselesi toplumsal ha- yatın meseleleri arasında birinci planda yer tutar. Bü tün Türkiye'de gericiliğin beslendiği yer, Kürt ulusu- nun boyunduruk altında tutulmasındadır. Ülkede siya si atmosferi baştan aşağıya zehirleyen Türk şoven mil- liyetçiliğidir. Çoğu zaman bir marksistle, sosyal şo- veni, bir oportünisti ayıran çizgi burada ortaya çıkar. Bu yüzden Marksistler milli meseleye yaklaşımda ge- nel ve soyut tanımlamalarla yetinemezler. Ben, Kürt meselesinin kendine has özelliklerini tayin etme işi- ni, bu yazının konusu olmadığından, sonraya bıraka- rak şimdi söz konusu olan "Halkın Kurtuluşu" (HK)- nun Kürt Milliyetçilerine karşı tavrı çerçevesi için- de eleştirimi yönelteceğim.

"Fevzi Aslansoy'un cenaze töreni sosyal-faşist ve sos yal-şovenlerin ihanetine rağmen yapıldı" diye manşet atmakta HK. Daha aşağıda ise; "Kürt Milliyetçileri, halkın birliğini bölmek, ... cenazenin bir kitle gös- terisine dönüşmesini engellemek için ne mümkünse yaptılar" diyor.

Bu cümlelerde ilkin küçük burjuva keskinliği bir üs- lupla kendisinden başka herkesi-"hain"likle itham etmekte sakınca görmediği gibi "devrimciliğinin" de gereği saymaktadır. İkincil olarak, özlerinden boşal tılmış devrimci terminolojinin kavramlarını küfür di- ye kullanmaktadır. Ve esas olarak Kürt meselesinde oportünistlerin kendi milliyetçiliğinden ötürü başka- sını suçlama halidir. Çünkü Kürt ulusunun burjuva- zisinin milliyetçiliğinden -söz konusu küçük-burju- va milliyetçiliği- korkmakla HK, gerçekten Türk şo- ven milliyetçiliğinin oyununa gelmektedir. Bu yüz- den de HK keskin ve parlak lafların örtüsü altında "sosyal-şöven", "sosyal-faşist", "hain"likle suçlar- ken Kürt milliyetçilerini kendisini bunlardan tama- men arınmış gösterme çabası içindedir.

Türkiye'de Kürt meselesi karşısında alınan tavır, marksistler için ölçüdür. Yayınlarında büyük gürül- tü, patırdı ve şatafatlı sözlerle, dillerini de kulla- narak Kürt meselesi üzerine yazanların örttükleri i- pekten şal, bu somut olayda aralandı ve "gerçek" yüzleri ortaya çıktı. HK'nun "Eğer bir Kürt meselesi varsa onu da biz hallederiz" geleneksel burjuva tav- rında olduğu somutlandı. Bundan dolayı Kürt milli- yetçilerini karalayıcı ve küçültücü sıfatlarla suçla- yan HK'nu yadırgamıyor ve bu davranışı bizi hiç te şaşırtmıyor.

Türkiye'de Oligarşinin temellerine yönelik harekete Türk burjuvazisinin önyargıları ve kuşkuları ile dolu olarak saldıran ve karalayan HK, böylece Oligarşi- nin korosuna soldan katıldığını burada da apaçık or- taya koymaktadır. "Marksist-leninist"liği elden bı- rakmayan HK'na Lenin şöyle der: "Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan ge- nel bir demokratik muhteva taşır, ve bizim ulusal imtiyazlar sağlama eğiliminden bunu kesin olarak a- yırdederek, ... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır.

"Bu, bir burjuva ve küçük burjuva öportünisti açısın- dan "pratik" olmayan bir davranıştır; ama ilkelere da yanan ve demokrasiyi, özgürlüğü ve dayanışmasını gerçekten ileriye götüren milli meseledeki biricik doğ ru siyaset budur.

"Eğer ezilen ulusun burjuvazisi, ezen burjuvaziye kar şı savaşırsa, biz, her zaman ve her durumda herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız; çünkü biz, zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız" (Le- nin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı)

Türkiye toplumunu ele alan her Marksist, Kürt milli hareketlerin tarihi meşruiyetini kesin olarak kabul e- der. Çünkü 'milliyet ilkesi,' Türkiye'de tarihi bakı- mından kaçınılmaz ve zorunlu bir ilkedir. Ezilen Kürt burjuvazisinin kendisi için imtiyazlar sağlama çabasına destek olmamak başka şey; ona karşı saldı- rıya geçmek başka şeydir. Kürt hakim sınıflarının genellikle oligarşi ile bir çıkar çatışmaları yoktur.

Büyük kesimi ile onun içinde yer almakta ve hakimi- yetleri de buradan kaynaklanmaktadır. Kürt milliyet- çiliğine damgasını vuran esas olarak küçük burjuva karakterdir. Bu, küçük burjuva nitelikteki hareket ise sosyalizmin dünya ölçüsündeki prestijinden dolayı kendisini sosyalist olarak lanse etmektedir. Bu hare- ketin küçük burjuva özünü açığa çıkarmak başka şey, onun demokrat ve ilerici yönünü görmemezlikten gel- mek başka şeydir. Zorunlu olarak, oligarşinin sömü- rü, baskı ve zulmüne yönelecek harekete karşı kara çalmak, saldırıya geçmek; iki milliyetten işçilerin ve halkın birlikte mücadelesini zayıflatan, sekteye uğratan, mevcut güvensizliği giderme, güvene çevir- me yerine onu derinleştiren ve oligarşiye hizmet eden bozguncu, bölücü ve gerici bir tutumdur.

Bu nedenle Türkiye'de HK.nun oportünistçe gösterdi- ği gibi birincil olarak mücadele edilmesi ve yıkılma- sı gerekli olanının Kürt milliyetçiliği değil, tam ter- sine Türk burjuva milliyetçiliğidir. Türk işçilerinin, halkın ve liberallerden revizyonist ve oportünistlere kadar, gözlerini karartan şoven-ırkçı Türk milliyet- çiliğidir, öncelikle yıkılması gerekli olan.

"Devrimcilere atıp tutan Kürt milliyetçileri, mezar- lıkta konuşma yapmaktan korktular (!)" demekte HK. Bu cümlede ilkin Kürt milliyetçilerini devrimcilerin düşmanı olarak gösterme gayretkeşliği içinde, ikincil olarakta HK ve benzerlerine hakim ve ortak karak- terleri olan, duygusal terimlerle konuşma ve küçüm- seme davranışının bir başka örneğini vermektedir. Devrimcilerle Kürt milliyetçileri arasında HK'nun göstermek istediği bir düşmanlık yoktur ve olamaz. Aynı cephede ortak düşmana karşı saf tutan, ittifak kuran ya da birlikte mücadeleden doğan sarsılmaz bir dostlukları vardır ve olacaktır.

Yine HK. "Faşist zulmün hiç bir zaman Kürt-Türk ay- rımını yapmayacağını" yazıyor. Bu, büyük bir yalan- dır. Oysaki, Türkiye'de yaşayanlar, özellikle Kürt- ler kendi hayatlarında bu sözlerin ne büyük yalan ol- duğunu çok iyi biliyorlar. Kürt milliyetine uygulanan milli baskı, asimilasyon, jenosit vb. HK.nu günlük olaylarla dahi yalanlamaktadır. Aslında HK'nun ama- cı "sadece" yalan söylemek, gerçeği çarpıtmak değil- dir. İdealizmin batağında "altüst" olan ve şovenizmin etkisindeki HK oligarşinin Kürt milliyeti üzerindeki milli baskı ve sömürgeci politikasını gizleme çabasın- dadır. Bu çabasını yukardaki satırlardan başka, "Fa- şizme ölüm halka hürriyet", "Kahrolsun burjuva milli- yetçiliği" sloganlarında da sürdürüyor. "Faşizme ölüm halka hürriyet" belirsiz sloganını; Türkiye toplumunda marksistlerin "faşizme ölüm halklara hürriyet" açık sloganına karşı liberaller, revizyonistler ve oportünist ler kullanmaktadır.

"Halkımızın faşizme karşı mücadelesi her türlü bur- juva milliyetçiliğini yıkarak yükselecektir" diyen HK hakim ulus burjuva milliyetçiliği ile ezilen ulus bur- juva milliyetçiliğini aynı yere koymakla hakim Türk burjuva şoven milliyetçiliğinde saf tutmaktadır. "E- zilen ulusun kurtuluşu da Kürt milliyetçiliğinin yıkı- lışıyla..." mümkün olduğunu söylemekten de geri kal mıyor HK.

Bütün bunlar sosyalizm adına söylenmiş olmasaydı e- leştiriye gerek duymaz geçer giderdik. Ne varki Mark sizm adına sosyalist görüşler olarak burjuva şoven mil- liyetçi görüşler yutturulmaya kalkışılırsa, elbette ki onun yüzündeki maskeyi indirmek, burjuva özü açığa çıkarmak bize düşen görev olacaktır. Çığırtkanlığın ve şatafatlı lafların altındaki gerici milliyetçi özü ortaya çıkarmak ve mücadele etmek görev oluyor.

K.HATAV

BATI AVRUPA ve TÜRKİYELİ DEVRİMCİLER.

TÜRKİYE'Lİ DEVRİMCİLERİN AVRUPADAKİ ÇALIŞMA TARZI, TÜRKİYE'DEKİ DIŞA BAĞIMLI TEKELCİ SERMAYE İLE ULUS- LARARASI TEKELCİ SERMAYENİN İLİŞKİ- LERİ AÇISINDAN ELE ALINMALIDIR. BU İLİŞKİLER, TÜRKİYE'DEKİ ANTİ EM- PERYALİST VE ANTİ-OLİGARŞİK MÜCA- DELE İLE DİĞER SÖMÜRGE VE YARI SÖMÜRGE ÜLKE HALKLARININ VE EMPER- YALİST ÜLKELERDEKİ İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ ARASINDAKİ GEREKLİ VE KAÇINILMAZ OLAN BAĞI ORTAYA ÇIKARTACAKTIR.

15 Mayıs günü Batı-Berlin'de yapı- lan yürüyüşte revizyonistlerin sah- tekarlıkları bir kez daha ortaya çıktı. Adları ayrı, yolları ve üye- lerinin çoğu aynı, 10'u aşkın "dük- kan"dan oluşan "yürüyüş komitesi" devrimci sloganların atılmasını en- gelledi. Şunun yerine "ne ezilen ne ezen, insanca halkça bir düzen" "halkçı düzen geliyor", DISK'le be- raberiz" gibi teslimiyetçi, refor- mist sloganlara yer verildi. Yır- tınırcasına bağırdıkları şeyleri sadece gene kendileri dinlediler, yürüyüş olaysız geçtiği için Berlin radyosu (SBF) polisin teşekkür et- tiğini bildirdi.

Bugün, batı Avrupa ülkelerinde bir milyonu aşkın Türkiyeli işçinin var- lığı gözönüne alındığında, Türkiye- li devrimcilerin buralarda vereceği mücadele ve yapacağı çalışmalar Türkiye'de verilen anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadelenin bir parçası ve tamamlayıcısı olmak zo- rundadır. Bu bakımdan yapılan çalış- malarda, ve revizyonizmin yaydığı ümitsizlik ve yılgınlığa karşı, iş- çi sınıfının devrimci dünya görüşü- nü hareket noktası olarak ele alan bir devrimci politikayla ortaya çıkmak gerekmektedir. Her türlü fa- şist baskı ve teröre karşı yiğitçe verilen mücadele yılmadan anlatılma- lıdır. (Avrupa kamuoyuna ve Avrupa- daki Türkiyelilere) İşçiler arasın- da yapılacak çalışmada; seyahat acentaları, export-importçular vb. ile oligarşi arasındaki bağıntıyı ortaya koymak ve bunların dünya em- peryalist sisteminin bir ürünü ol- duğunu göstererek, işçi sınıfının düşmanlarına karşı verilecek müca- delenin ancak, emperyalizme ve oli- garşiye karşı verilecek bir mücade- lenin kapsamında yer alabileceğini göstermek gerekir. Bu da, Türkiye'- nin herhangi bir köşesinden kalkıp gelen, Berlin'de Siemens fabrikala- rında çalışan bir işçinin sömürül- mesinin raslantı sonucu olmadığını ortaya çıkartacaktır. Çünkü bu gö- çün nedeni bireyin salt kişisel ka- rarı değildir. Bu, emperyalizmin, Batı Avrupayı da, Türkiye'yi de kapsayan evrensel sisteminin belli kanunlara bağlı kuvvetlerinin işle- yişinin bir sonucudur.

Bu nedenle Türkiye'li devrimcilerin Avrupadaki devrimci çalışma tarzı ve stratejisi Türkiye'deki tekelci sermaye ile Türkiye dışındaki tekel- ci sermayenin ilişkileri açısından ele alınmalıdır. Bu ilişkiler ise Türkiye'deki anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadele ile diğer sömürge ve yarı sömürge ülke halk- larının ve emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci mücadelesi arasındaki gerekli ve kaçınılmaz olan bağı gösterir.

İşte bugün bu durumun doğru değer- lendirilmesi gerekiyor. Devrimci eylemlerimiz faşizme karşı halkın direniş gücünü yükseltmeli, doğru sloganlarımız anti-faşist hareket- leri yükseltmeye yönelik olmalıdır.

(Bu yazı Batı Berlin'de çalışan bir grup devrimci arkadaş tarafından gönderilmiştir.)

GENÇLİĞİN DEVRİM

DEVRİMCİ GENÇ

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU

Kurma Çalışmalarını Sürdüren Arkadaşlarla Konuşma

Bildiğimiz kadarıyla bir Devrimci Gençlik Federasyonunun kurulmasının son aşamasına ulaştınız. Bu Federasyonun genel olarak devrimci hareket ve özel olarak devrimci gençlik hareketi içindeki konumunu anlatırmısınız?

Bu soruyu Federasyonun amacı ne olacak ve Türkiye devrimine katkısı ne olacak şeklinde açabiliriz. Herşeyden önce kurulacak olan Federasyon gençlik federasyonu olacak: Türkiye'deki bütün devrimci gençlik derneklerini kapsayacak; tüm milliyetlerden anti-emperyalist anti-faşist öğrenci gençlik, işçi gençlik ve köylü gençliği kapsayacak.

Bilindiği üzere, Türkiye'de anti-faşist anti-emperyalist gençlik eylemlerinin nispeten örgütlü düzeyde sürdüren, öğrenci gençlik kesimleridir. Taşra'da köylü gençlerin ağırlıkta bulunduğu gençlik dernekleri söz konusuysa da, bunların Türkiye çapında etkinliklerinden ağırlıklı olarak söz edilemez. (Bu demek değildir ki köylü gençliğin dernekleşmesi küçümseniyor. Taşranın birçok yerinde köylü gençlerin kurduğu dernekleri, halkevleri .. vardır.) Genç işçiler, sendikalarda yer alabilmektedirler; ama, örneğin çok ağır koşullar altında çalışan çırakların v.b. nin iş güvenlikleri bile yoktur. Bu yüzden kırsal alanlarda köylü gençler arasında örgütlenme çabalarını yoğunlaştırmanın yanı sıra, kentlerdeki çırakları ve kalfaları örgütlemek de program hedefleri arasında yer almalıdır. İşçi gençliğin ise, sendikal mücadelelerinden soyutlanmadan devrimci gençlik saflarının aktif savaşçıları haline gelmeleri en istenilir olanıdır. Lenin'in "gençlik, öğrenci gençlik ve daha da çok işçi gençlik mücadelenin sonucunu tayin edecektir" sözü bizler için çok öğretici olmalıdır. Ancak bu konuda mükemmeliyetci görüşleri de savunmamalıyız. Amacımız tüm halk sınıflarının örgütlenmesinin organik bir parçası olarak gençliğin kitle örgütlenmesi yolunda ilerlemektedir. Belirttiğimiz gibi, haldeki durumda gençlik örgütleri düzeyinde en örgütlü kesim öğrenciler olduğu için, Federasyonun oluşumunda ilk adımda ağırlık bu kesimde olacaktır. Besbelliki öğrenci gençlik mücadele süreci içinde işçi ve köylü gençlikle daha çok kaynaşmalıdır. Ayni eylem platformu içinde en geniş gençlik yığınları federasyon tarafından yönlendirileceği için DEV-GENÇ'den bu yana sıkıntısı çekilen gençliğin üniversite sınırları dışına çıkmamış olması sorunu da böylece giderek çözümlenecektir. En azından bütün gençlik kesimlerinin eylem birliği sağlanacaktır.

Federasyon tek tek yurdun her köşesinde tek başına mücadele etmek zorunda kalmış olan ve fakat tek başına kaldığı için de dar pratikçilik içinde sıkışmak zorunda kalmış olan gençlik örgütlerinin Türkiye devrimine daha geniş bir perspektiften bakmalarını sağlayacaktır. Türkiye devrimine geniş bir perspektiften bakmak demek: Gençlik mücadelesini hem ideolojik eğitim hem de eylem platformunun genişletilmesi ve birlikteliğe dönüştürülmesi açısından ele almak demektir. Üniversite çevrelerinde ideolojik sorunlar Anadolu'daki gençlik kesimlerine daha hızlı ve yaygın bir şekilde ulaşabilecektir. Federasyon içinde, taşra dernekleri ve şehir dernekleri arasında ideolojik iletişim sağlanacaktır. Federasyon, geniş gençlik kitlesinin teorik eğitiminin yapılmasında önemli bir rol oynayacaktır.

Bundan amacımız, demokratik kitle örgütlerinin birer sosyalizm okulu olarak işlerlik kazanmasıdır. Revizyonistler bu devrimci anlayışı çarpıtarak, "ideolojik meseleler partide tartışılır" şeklinde ideolojik mücadeleye ambargo koymaya yeltenmekte ve hayatın her alanında olduğu gibi gençlik içinde de ideolojik tartışma yapılmasını hemen "gençlikten siyasi bir hareket yaratma" şeklinde lanse ederek kafa bulandırmaktadırlar. Bu sakat mantık, Lenin'in mahkum ettiği "kitle örgütlerinde tarafsızlık" mantığının ta kendisidir. Kaldı ki devrimcilerin görevi, sol hareket içindeki ayrışmaları gençlik içine de tutarlı bir şekilde yansıtma, gençliğin devrimci eyleminin birliğini, doğru görüş etrafında saflaşma ve merkezileşme ile sağlamaktır. Bunun tersi bir siyasetin adı "dar kapıcılık" veya "kuyrukçuluk" olur. Öte yandan bu gerçeklik, bizim gençliğin asgari ilkeler düzeyinde örgütlenmesi anlayışını da kesinlikle dışlamaz. Daha doğrusu bunu, asgari ilkeler düzeyinde gençliğin kitle örgütlenmesi anlayışı, gençlik içinde de doğru bir görüş saflarında merkezileşmeyi dışlamaz şeklinde ifade etmeliyiz. Çünkü defalarca belirtildiği üzere, bir demokratik kitle örgütü temsil ettiği kitleleri en geniş kapsamlı olarak bünyesinde toplamalıdır. Bu bakımdan federasyonumuz da emperyalizme ve faşizme karşı olan en geniş gençlik yığınlarını kucaklayacaktır. Dolayısıyle, federasyon bünyesinde M.Y.K. nun görüşlerini benimsemeyen farklı siyasi yoğunluklardan unsurlar da yer alabilecektir. Federasyonumuz, bu işleviyle ve bu örgütlenme ilkesiyle gençlik yığınlarına anti-emperyalist ve anti-faşist bilinç götüren bir araçtır ve de bu aynı zamanda en geniş unsurların bir mücadele aracıdır. Öte yandan, federasyonu tüm siyasi yoğunlukların siyasi görüşlerinin bir "federasyonu" olarak görmek de çok gerici bir tavır olur. Yani asgari örgütlenme ilkeleri, tüm siyasi görüşlerin bir "bileşkesi, ortalaması, sentezi" değildir; böylesi, gerçekten çok eklektik ve garip bir sonucu ortaya çıkarırdı. Halbuki asgari ilkeler, tüm siyasi görüşlerin, kendi azami programlarından taviz vermeden gençlik içinde eylem birliğini mümkün kılan ilkelerdir. İşte bu anlayış çerçevesinde, elbette, doğru devrimci görüş, en geniş gençlik yığınlarını asgari ilkeler doğrultusunda yönlendirecek. (Yani bir parti komitesi gibi çalışmayacak); gençlik içinde ideolojik mücadeleye ambargo koymayacak ve böylece de özel olarak kendi görüşü saflarında merkezileşme doğrultusunda çalışma hakkını kullanacaktır. Bu konu üzerinde ısrarla durmamızın nedeni kimilerine bu iki olgunun: asgari ilkeler ve doğru görüş etrafında merkezileşmenin görünüşte bir paradoks gibi geleceğidir. Bu yüzden tekrarlamakta yarar görüyoruz: (1) Gençlik içinde ideolojik mücadele özgürlüğü, gençliğin merkezi kitle örgütlenmesine karşı mücadele özgürlüğü olarak anlaşılmamalıdır.

Türkiye çapında devrimci gençlik hareketi, demokrasi temelleri üzerinde, federasyonun merkezinden yönlendirilecektir. (2) Doğru görüş etrafında merkezileşme anlayışı, sol hareket içinde mevcut olan parçalanmışlığın "üç siyasi akım" mihverlerinde ayrı ayrı bütünleşmeye dönüşmekte olduğu günümüz koşullarında, devrimci gençlik hareketinin bundan ayrı tutulamayacağı gerçeğinin bir ifadesidir. (3) Bu durum, kesinlikle, gençlik içinde "esas alan" çalışması anlayışlarını meşru kılmaz. Çünkü burda önemli olan, Dimitrov'un öğrettiği gibi, genel politik arenadaki anti-faşist cephe sorununun çözüme bağlanmasını beklemeden, gençliğin anti-faşist cephesini oluşturma yolunda atılan ilerici adımlardır. (4) Bu anti-faşist gençlik cephesinin oluşturulmasını kısmen bizim federasyonumuzda somutlaştırma amacında olduğumuzdan, işte bu oluşum süreci doğrultusunda, "doğru görüşün" çalışmasını yapmamızda devrimci bir görevdir. Bunun, sol hareketteki saflaşmalara olumlu yönde katkıda bulunarak bu süreci hızlandıracağına inanıyoruz. (5) Asgari ilkelerin savunulmasının, bu anti-faşist gençlik cephesi içinde herhangi bir görüşün, "doğru görüş" olma adına kemikleşmesini engelleyeceği için, "saflaşma" sürecine girmeye başlamamıza rağmen, hala gerekli buluyoruz ve bu asgari ilkelerin geçerliliğini korumasını zorunlu buluyoruz. Ki bu zorunluluk, zaten, herşeyden önce, bir kitle örgütlenmesinin ön koşuludur... Gerçekten belirtelim ki, gençlik içinde doğru devrimci görüşün verdiği ideolojik mücadele ve eylem içindeki tutarlılığı sayesinde oportünist görüşler teşhir olmuşlardır vegiderek de tecrit olmaktadırlar. Örneğin İGD adlı bir dernekçik, sözünü ettiğimiz "üç siyasi akım"dan birisinin tekkesi olmuştur. Bu durum ibret vericidir ve gençliğin devrimci eylemini savunan bütün görüşler, bu tekkecilikten ders almalı ve gençliğin anti-faşist cephesini kurmalıdırlar. Bizim inancımız odur ki, gençliğin toparlayıcılığını federasyonumuzda mevzilenen doğru devrimci görüş başaracaktır.

Yukarda belirttiğimiz gibi, federasyon örgütlenmesi ortak bir eylem birliğinin Anadolu'daki derneklerle birlikte yaratılması, genel anlamda eylemlerin tek merkezden yönlendirilmesi ve bu eylemlerin üniversite gençliğinin mücadelesinin, üniversite sınırları içinde boğulup kalmasını önlemesi yönünden şimdiye kadar çektiğimiz sıkıntılara çare olacaktır. Yüksek öğrenim gençliği bu sayede yükselen halk eylemlerinin ön saflarında yer alabilecekler ve güçleri sınırlı olan faşistlerin güçlerini dağıtabilecekler, üniversitenin dar çemberi içinde yoğunlaşan faşist baskılar daha da kolaylıkla yenilebilecektir. Geniş anti-faşist eylemler gerek taşrada, gerekse merkezlerde faşistlerin karşısına dikilecektir. Şimdiye kadar örgütsüz olarak sürdürülen anti-faşist gençlik mücadelesi bile faşistlerin yüreğine korku salmıştır. Şayet örgütlü bir şekilde tüm gençler olarak faşistlere karşı bütün ülke düzeyinde mücadele verirsek hem devrimci hareketin yükselmesini hem de faşistlerin gittikçe yoğunlaşan baskılarının, terörlerinin belirli ölçülerde kırılmasını sağlamış oluruz.

Bu gün geniş bir kitle tabanı yaratmak için faşistler olanca azgınlıklarıyla saldırıyorlar. Ve giderek de "güçleniyorlar". Aslında faşist komandoların güçleri pek fazla değil. Militan güç açısından da devrimciler onlardan kat kat daha güçlüdür. Hele hele kitle tabanı açısından devrimcilerle onlar asla kıyaslanamazlar. Faşistlerin nicel güçleri devrimcilere göre çok az olmasına rağmen "güçlü" görünüyorlar. Onların güçlü görünmelerinin belli başlı nedenlerinden birisi örgütlü olmalarında yatıyor. Bu örgütlülük bu gün artık herkesin bildiği gibi CIA ve MİT'ten gelen yukardan aşağı bir örgütlülüktür.

Böylece, federasyonun anti-faşist gençlik eylemlerine yeni boyutlar katacağını söyleyebiliyoruz; yeri gelmişken özel olarak soralım: "Komando" diye bilinen faşist milislerin kanlı saldırıları karşısında ne gibi tedbirler düşünüyorsunuz?

Bu soruya en kestirme cevabı, 'devrimci gençlik eylemlerinin faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir yaklaşımla ele almalıyız ki böylece komando bozuntularının bozguna uğramalarını pekiştirelim', şeklinde verebiliriz. Şurası bir gerçek ki, öğrenci gençlik hareketi üniversitelerin duvarları arasında tutulmak istenmektedir. Oligarşi bu arzusunu devrimci öğrencileri, polis-yönetici-faşist cenderesi içinde sıkıştırma yöntemiyle gerçekleştirme çabasındı. Bir avuç faşist zorba, icazetli olarak okulları "rahatlıkla" işgal edebiliyorlar. Ama tırnak içinde bir rahatlık bu. Çünkü her okulun anti-faşist öğrencileri tüm dirençleriyle karşı koyuyarlar; ancak kolluk kuvvetlerinin her türlü yardımı ve onlarca devrimcinin kanı pahasına faşist köpekler, eğitim kurumlarına bağlıyorlar tasmalarını.

Sonuç olarak gençlik yığınlarının karşısına şu ikilem dikiliyor: ya okula gidip kurşun yiyeceksin, ya da okulu 30–40 faşist zorbanın eline bırakacaksın. Evet eğer bu duruma baş eğersek, bu ikilemdeki her iki seçenek faşistlerin işine yarıyor.

Ama biz bu ikilemi çeşitli açılardan parçalayacağımızın bilincindeyiz. Verili koşullarda bunu bir ikilem olarak kabullenmeyip, yani baş eğmeyip, bir üçüncü, dördüncü seçeneği kendimiz yaratmak durumundayız. Verili koşullar: Öğrenci gençliğin mücadele alanının hareket olanağı taşımayan alanlar olarak, üniversiteler olarak kalmasını kaçınılmaz bir olgu biçiminde ortaya koyuyor. Böylece bu alanların faşist milisler için hareketsiz bir hedef, nişanlanıp da vurulabilmesi kolay bir hedef olmasına yol açıyor. Elbette bu durum karşısında bizler, üniversiteleri faşistlere terkedecek değiliz. Buraları bir "kale" gibi koruyacak da değiliz ama, paradoks gibi gelse bile, bunları halk yığınlarının anti-faşist mücadelesinin organik ve örgütlü bir parçası olarak bir kale gibi faşizmin karşısına dikmeliyiz. İşte bunu nasıl gerçekleştireceğiz? Asıl sorun bu! Ama bu sorunun çözümü de bizatihi bu sorunun "kavranılışın-

EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN

GÖREV BAŞINA!

da" aranmalıdır: Üniversiteleri faşistlere birer ikişer terketmek zorunda kalmamak için, devrimci gençler olarak halk yığınlarıyla bütünleşmeli, en geniş halk yığınlarını, en geniş demokratik kamuoyunu harekete geçirerek faşistlerin karşısına dikmeliyiz! Ankara'da bu tespitin somut ve canlı sonuçları yaşanmaktadır. Anaların, babaların ve geniş öğrenci yığınlarının desteği sayesinde bazı fakültelerdeki faşist işgaller teker teker kırılmaktadır. Öte yandan, azgın faşist saldırganlar için gerektiğinde onların anladığı dilden de cevap verilmektedir ve de verilecektir. Ancak, devrimci hareketin içinde bulunduğu subjektif durum nedeniyle aktif savunma düzeyinde olduğumuzu bilerek, faşist milislere karşı mücadeleyi yukarda belirttiğimiz anlayışın sınırlarında ele alabiliyoruz.....

Kurulacak gençlik federasyonunun devrimci hareketteki yerini açıklamaya devam ederken, ' :un demokratik-merkeziyetçi bir örgüt olacağından bahsettiğiniz. Biliyorsunuz ki, devrimci hareket içinde bir çok siyasi yoğunluk var, bilhassa gençlik içinde bu siyasi yoğunluklar kemikleşmiş durumdalar. Demokratik-merkeziyetçilik açısından bu örgütlenmeye karşı çıkanlar olmuyor mu?

Evet Demokratik Merkeziyetçilik açısından karşı çıkanlar var. Daha doğrusu şimdiye kadar yaptığımız çalışmalar sırasında karşı çıkanlar oldu. Karşı çıkan örgütlerden birisi de Eskişehir Gençlik Derneğidir.

E.G.D. yöneticileri bizi merkezde oturduğumuz için merkeziyetçi olarak suçladılar(!) Demokratik-Merkeziyetçilik ilkesini yazıp çizdiğimiz halde uygulamadığımızı ileri sürdüler.

Arkadaşların bu iddialarının görünürdeki dayanak noktası, federasyon için yeterli çalışmanın yapılmadığı iddiasıdır. Yeterli derecede taban çalışmasının yapılmadığını iddia etmeleridir.

Bizce federasyon için yeterli çalışma yapılmıştır. Çünkü bu çalışmalar iki sene önce çıkan İLERİ dergisinden bu yana, zaman zaman kısa kesikliklere uğramasına rağmen yapılıyor. Daha sonra federasyonun kurulması için Devrimci Gençlik Dergisinde de çeşitli yazılar yazılmıştı. Ayrıca pratikte güçlü örgütler arasında sıkı ilişkiler kurulmuş ve hatta zaman zaman bazı örgütler arasında eylem birliği bile oluşturulmuştur. Mükemmeliyetçi bir anlayışla bu soruna yaklaşmak küçük-burjuva darkafalılığıdır ve kendine güvenmemedir. Biz hep yerinde saymak isteyenler değil daima ileriye gitmek isteyenleriz. Tabii ki bu ileriye gidişimizde bize doğru ideolojimiz ışık tutacaktır. İdeolojileri olmayanlar veya yanlış ideolojiler etrafında kümelenenlerin kendi öz güçlerine güvenleri yoktur ve herşeye "mükemmeliyetçilik" yanlış anlayışı ile yaklaşırlar. Kısacası bizce federasyonun kurulması için çalışma yapılmıştır ve hatta geç kalınmıştır.

E.G.D. yöneticisi arkadaşlar soruna yalnız bir ideolojik perspektiften baktıkları için vardıkları sonuçlar daha büyük yanlışlıklarla dolu oluyor. Biz federasyonun çalışmalarının büyük yükünü taşıdığımız için onlara göre demokratik-merkeziyetçiliği çiğnemiş oluyoruz. Merkezde oturmakla kendimizi herşey sayıyormuşuz. Hegemonyacı bir şekilde davranıp demokratik-merkeziyetçilikte "burjuva demokrasisi" anlayışına paralel bir demokrasi anlayışı savunuyormuşuz(!) Öyle diyor arkadaşlar! Bir kere merkezde oturmak ne demek? Burjuvazinin merkezinde (Ankara'da!) oturmayı kast ediyorlar. Biz egemen sınıfların merkezinde oturduğumuz için merkeziyetçiymişiz. Merkezde oturan bir kaç kariyeristmişiz.

Arkadaşlara vereceğimiz cevap, kısaca şöyledir: Biz gençliğin merkezi olarak örgütlenmesinden yanayız: Faşizme karşı gençliğin bir kale gibi durabilmesi için ve devrimci hareket içinde gençliğin, kendine düşen tarihi görevleri yerine getirebilmesi için. Bizim "suçumuz" federasyonun kurulması için ideolojik ve pratik olarak çalışmaksa ve bu işin başını, bu çalışmayı yaptığımız için çekmekse ve devrimci sorumluluğumuzu duyup gençlik kitlesinin aşağıdan gelen örgütlenme talebini yukardan aşağıya bir gerekircilikle müdahale etmekle görmüş oluşumuzsa, evet biz "merkezdeki bir kaç kariyeristiz"! Fakat insana sorarlar, madem ki onlar (biz) kariyeristler, hegemonyacılar, siz ne düşünüyorsunuz gençliğin merkezi olarak örgütlenmesi konusunda? diye. Arkadaşlarla yaptığımız görüşmelere dayanarak bu soruya cevap verelim: Arkadaşlar bu soru karşısında ne yapacaklarını şaşırıyorlar ve düşünceleriyle çelişen bir şekilde kestirme bir cevapla işi geçiştiriyorlar; "gücümüz yok bizim federasyon kurmaya" diyorlar. Hem alternatif getiremiyorlar, hem de alternatif getirenlere karşı ilkesiz bir şekilde cephe alıyorlar. Arkadaşların belirli bir politikaları olmadığından, karşı çıkmak için karşı çıkıyorlar örgütlenmemize. Çünkü insanın bir işi yapması için gücünün olmaması ile o işin yapılmasındaki politikasının olması çelişen şeyler değildir. Aksine insanın politikası olur fakat o işi yapamayabilir. Halbuki E.G.D. yöneticilerinin güçleri olmadığı için politikaları yokmuş(!) Bunun adı politikasızlıktır. Bundan iki yıl kadar önce gözlüklü Mehmet'in ortaya attığı görüşlerin; ideolojik-fiili öncülük ikileminden hala çıkamamış kafalardan aksini beklemek zaten mümkün değildi.

Elbette ki EGD yönetici arkadaşların bu itirazlarının bir takım "ideolojik" gerekçeleri de vardır: Onlar, emperyalizmin III. bunalım döneminin yeni-sömürge Türkiyesi ile 1860'ların Çarlık Rusyası arasında "benzerlikler" keşfetmeye kadar uzattılar tartışmalarımızı. Bunu aktarmanın nedeni, işte bu tartışmaların "boyutlarını" ve bizzat onların ulaştıkları sonuçları gösterebilmek. Çünkü bu arkadaşlar hem kendi alternatiflerini getirmiyorlar, daha doğrusu yüzyıl öncesinde bir alternatif arıyorlar(!) hem de peşpeşe suçlamalar getiriyorlardı bize karşı: "federasyondan yeni bir DEV-GENÇ yaratıp partileşmeyi sağlıyacağımız(!): bu tür kitle örgütlerini bir araç olarak değil, kendi siyasi görüşlerimiz için bir amaç olarak ele aldığımızı" hep bu "parlak" ve "derin" ideolojik(!) gerekçelerle kanıtlamaya çalışıyorlardı. Elbette, bu arkadaşlarla uzun uzun tartıştık ve eleştirilerine cevap verdik. Zaten böyle iddiaların yanıtı daha önce bu dergide yayınlanmıştı. Biz yine de arkadaşlara "parti" kurmanın arkadaşların düşlediği gibi basit ve düz bir olay olmadığını; kendi kafalarındaki formülasyonlara (1860'lar Rusyası) uydurmak için başkaları hakkında mantık zorlamalarına girmeye hakları bulunmadığını hatırlatmayı devrimci bir görev bildik. Cehaletten kaynaklansa bile oportünizmi eleştirmenin zorunlu olduğunu biliyorduk çünkü. Bu bakımdan boş yere vakit harcamış sayılmayız!

Biraz önce Türkiye'de bir proletarya partisinin oluşturulmamış olduğunu söylediniz. Peki parti olmadan gençliğin birliği sağlanabilir mi?

Proletarya partisinin henüz oluşturulmamış olduğu siyasi bir ortamda tabii ki gençlik merkezi bir kitle örgütü etrafında, ağırlıkla, toparlanabilir. Türkiye pratiğinde, bir takım zaaflar taşıyacağı kaçınılmaz olmasına rağmen, devrimci gençliğin merkezi bir kitle örgütü yaratılacaktır. Bu örgüt kendini kabul ettirecektir, çünkü gençlik kitlesi böyle bir örgütün özlemini çekiyor. Federasyonu oluşturacak örgütler zaten pratikte kendini kabul ettirmiş olan demokratik-kitle örgütleridir.

Türkiye devrimci hareketinin yaşamış olduğu bir DEV-GENÇ pratiği var. Bu pratik sizin sorunuza gerekli cevabı verecek niteliktedir. DEV-GENÇ kurulduğu zaman da proletarya partisi yoktu, fakat DEV-GENÇ gençliğin merkezi örgütüydü.

Dünya devrimci pratiğine baktığımız zaman da proleterya partisi olmadan merkezi gençlik örgütleri olduğunu görürüz. Bu durumun en belirgin örnekleri Vietnam'da vardır, Kore'de vardır, Küba'da vardır...

Sorunuza verebileceğimiz diğer bir cevap ta, sorumuzu özele indirgemek olacaktır: Federasyonu oluşturacak örgütlerden birisi olan AYÖD Ankara biriminin merkezi gençlik örgütüdür. AYÖD Ankara'da, İYÖD İstanbul'da gençliği parti olmadan toplayabiliyorlarsa, bu türden birim örgütlerinin oluşturacağı federasyonda Türkiye düzeyinde gençliği toparlamaya çalışacaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Elbette bu söylediklerimizden, gençliğin kitle örgütlenmesinin sağlanabilmesi için, proletaryanın öz örgütü mevcut olsun veya olmasın, "farketmez"(!) sonucu çıkarılamaz. Böyle bir eksiklik açıktır ki, yalnızca gençlik hareketinin değil, bütün halk sınıflarının mücadelesinin bir türlü kendiliğindencilikten kurtulamayışının en baş nedenidir. Ve yaşadığımız koşullarda böyle bir örgütün yaratılması Türkiye devriminin temel meselesidir. Bu gerçekleşmediği müddetçe, hayatın her alanında olduğu gibi gençlik mücadelesi alanında da önemli zaaflar söz konusudur. Ama bu demek değildir ki biz mevcut duruma baş eğelim ve bir öz örgütün yaratılmasını bekleyelim. Hayır, biz gençliğin anti-faşist cephesini oluşturma görevini sol hareket içinde bir politik birliğin gerçekleşmesine ertelemeden ve fakat bu eksikliğin sakıncalarına da göğüs gererek yerine getirmek azmindeyiz. Haldeki durumda, demokratik kitle örgütleri için evrensel geçerliliğe sahip olan şu ilkeyi: Örgütsel bağımsızlık ve proletaryanın öz örgütüne siyasi bağımlılık ilkesini, biz, örgütsel bağımsızlık ve proletaryanın ideolojisine bağımlılık olarak yorumluyoruz.

Cevabımızın diğer bir yanı da, 12 Mart genel yenilgi döneminden sonra gençliğe karşı her türden revizyonistlerin amansız bir saldırıya geçmesiyle ilgilidir. Gençliğin örgütlenmesine önce el attılar, gençliği pasifize etmek için; fakat devrimci gençler revizyonistlerin planını boşa çıkarttılar. Bunun üzerine bütün revizyonistler gençliğin merkezi örgütlerine karşı (ADYÖD-İYÖKD AYÖD-İYÖD gibi) saldırıya geçtiler. Gençlik örgütlenmesi ile partileşme sürecini karşı karşıya getirdiler: Bir proletarya partisinin geniş anlamıyla örgütler bütünü olduğunu revize ederek. Elbette onların her türden engellemelerini devrimci mücadelemiz boşa çıkartacaktır. Gençlik kitlesi içinde yaydıkları yılgınlıkları ve pasifizmleri yerle bir edecektir devrimci gençlik.

Türkiye somutuna baktığımız zaman, revizyonistlerin sendikaların ve bazı demokratik kitle örgütlerinin tepelerine çöreklendiğini görüyoruz. Bu durumda federasyonun gençlik örgütlerini devrimci gençliği toparlamasında ve anti-faşist eylemleri yönlendirmesinde karşılaşacağı güçlükler olmayacak mı?

Gerçekten bugün Türkiye somutunda revizyonistler birçok kitle örgütünün tepelerine çöreklenmiş durumdalar. Ve kitleler içinde revizyonist teorilerini yaygınlaştırıyorlar, kitleleri revizyonist siyasetleri doğrultusunda pasifize etmeye devam ediyorlar. Kitleleri yanlış hedefler ve hedefsizlikler etrafında örgütlemeye uğraşıyorlar. Doğru devrimci siyasetten korktukları içinde o siyasete karşı mansız bir saldırıya geçmiş durumdalar.

Besbelliki, bu tür kitle örgütlerinin revizyonist yöneticileri, şimdiye kadar birim gençlik derneklerine uyguladığı sekterliği bundan böyle federasyonumuza karşı da uygulayacaklardır: Anti-faşist güçbirliğine girişmekten kaçınacaklar, devrim mücadelesine her zamanki gibi zarar vereceklerdir. Burada bizim için önemli olan, kitle örgütlerinin "yöneticileri" değil, onların yurtsever tabanlarıdır. Biz hayatın her alanında sürdürülen mücadelenin organik bir parçası olan gençlik mücadelesini en geniş halk yığınlarıyla birlikte sürdüreceğiz, ve revizyonistlere rağmen yükselen halk eylemlerinin en ön saflarında yerimizi alacağız.

Zaten gençliğin merkezi örgütü sadece öğrenci gençliğin değil, köylü ve işçi gençliğinde merkezi örgütü olacağı için revizyonistlerin bu engelleri giderek kırılacaktır. Gençlik işçilerle ve köylülerle sımsıkı kucaklaşacaktır. Nasıl ki fındık, tütün mitinglerinde kucaklaşmışsa, 15, 16 Haziranda kucaklaşmışsa.

Revizyonistlerin hertürden engeline rağmen bugün, geniş gençlik kitlesi işçilerle, köylülerle, memurlarla, esas olarak eylem içinde oligarşiye karşı omuz omuza dövüşmektedir. Federasyon bu omuz omuza verdiğimiz kavgayı dahada yükseltecek ve merkezi olarak güçlendirecektir.

Gençlik halkların kurtuluş kavgası içinde daha örgütlü ve güçlü olarak yer aldıkça ve devrim kavgamız gelişip serpildikçe revizyonistlerin etkinliği bir bir kırılacaktır. Devrim kavgasının yükselmesi demek sadece demokratik kitle örgütlerinin güçlenmesi veya onların sağlıklı yapılar üzerine oturması demek değil elbette, onlar devrimci mücadelenin sadece bir yanıdır. Ve revizyonistlerin etkinliğinin kırılmasında

DEVAMI SAYFA 11 DE

Devrimci öğretmen Eyleminin DEVRİMCİ ÖĞRETMEN

TÖB-DER Kongresinin sonuçları bir çok açıdan önem taşıyor. Bunların en başında olanı şüphesizki ülkemizde güçlü bir devrimci potansiyele sahip olan demokratik kitle örgütlerinden bir tanesinin daha yeniden revizyonistlerin yönetimine geçmiş olmasıdır.

Bu olumsuzluk, ülkemizde devrimci hareketin parçalı bir yapıda olduğu, yetkin bir siyasal hareket haline dönüşme sancıları çektiği günümüz koşullarında daha bir önem kazanıyor. Çünkü bir siyasi yapının yetkinleşmesi yolunda bu çalışmalar küçümsenemez ve daha önemlisi bu yapısal eksiklikler içinde revizyonizmin tırmanışına karşı (!) bu tür mevzilerin önemi daha bir ağırlık kazanmaktadır.

TÖB-DER Kongresinin önem taşıyan yanı bu iki nokta üzerinde toplanmakta idi. Ve Devrimci Öğretmenler Grubu bu iki noktayı çalışmalarının çerçevesini belirleyen hususlar olarak tesbit etmiş ve bu doğrultuda çaba sarfetmiştir.

Devrimci Öğretmenler Gurubunun çalışmalarını bu bakış açısından ele alarak değerlendirmek ve bir eleştirisini yapmak olumlu ve olumsuz yanlarını belirlemek yararlı olacaktır.

Devrimci Öğretmenler Gurubunun çalışmalarında göze çarpan noktaları sırayla ele alalım.

Seçimler sırasında ve sonrasında bir çok kişi D.Ö.G.nu (ve diğer gurubu) bir ittifakı sağlayamamış olmaları nedeniyle eleştirmiştir. Biz bu konuda D.Ö.G.na eleştiri yöneltilebileceği kanaatindeyiz. Ama eleştirilerin bir çoğunun muhtevasına katılmıyoruz. İttifak konusu abartılmamalı ve herşeye bu açıdan bakılmamalıdır. Revizyonistlere iktidarı vermemek için bir geniş ittifak sorunu ortada idi. Ama ittifak herşeyi çözecek nokta değildi. İttifak gerçekleştiği anda karşı tarafın tek liste ile seçime girecekleri kesindi. Ayrıca H.Kurtuluşu gurubu daha en baştan TİP-CHP gurubunu desteklemek yolunda kesin bir karar taşıyorlardı. Bu açılardan düşünüldüğünde ittifakın önemi kabul edilmekle beraber abartılmamalıdır. Seçim kazanma şansı ortadan kalktığı bir durumda ayrı bir gurup olarak katılma kararı pekala alınabilir.

Bize göre D.Ö.G.na bu konuda yöneltilmesi gereken eleştiriler şu noktada toplanabilir. D.Ö.G. revizyonistler karşısında yer alan blokta kilit bir noktada bulunuyordu. En büyük gurup olarak baştan açık bir ittifak politikası ortaya koyup bunu gerçekleştirmek için aktif bir çaba sarfetme yerine ittifak konusunda -çeşitli nedenlerle- pasif ve kendiliğindenci bir tavrın içine girmiş ve kendi ittifak anlayışını açıklayıp kabul ettirme doğrultusundaki çalışmaları yetersiz kalmıştır. D.Ö.G.nun doğru olan ittifak anlayışı şu idi. İttifak, her ne pahasına anlayışıyla ele alınamaz. Kendi içinde tutarlı bir yapı oluşturmalı, homojen olmalıdır. Bu devrimci ve tutarlı bir program etrafında gerçekleşebilir. Yönetim'de çoğunluk bu bakımdan -yönetimin homojenliğini ve programın tutarlı bir uygulanabilirliğini sağlama açısından- önem taşır. Bu anlayışla bir geniş ittifakın gerçekleştirilmesinin oldukça zor bir şey olduğu baştan görülmekteydi. İşte bu yoldaki çabalar böyle zor bir şeyi gerçekleştirmeye yetecek bir düzeyde olmamıştır. Bunun sebepleri ne olursa olsun bir eksiklik olduğunu kabul etmek zorunludur. Hatta sonuçta böyle bir eksiklik olmasaydı dahi ittifak sağlanamayacak olsa bile bu eksiklik objektif bir durum olarak kabul edilmelidir. Daha sonraki çalışmalarımızda aynı hataları tekrarlamamak açısından bu zorunludur.

Bir bakıma bu eksiklik birçok zararlı sonuçlar da getirmiştir. Bu konuda hep kendiliğinden gelişmelerin peşinden gidilmesi devrimci saflara konunun sadece bir pazarlık meselesi olarak yansımasına, hatta "sosyalist eşitlik" gibi bu konuda ciddiye alınamayacak politikaların savunulabilmesine neden olmuştur. (Mutlak eşitlik anlamında bir sosyalist eşitlik anlayışı yoktur. Böyle bir mutlak eşitlik ne doğada ne toplumda olamaz!)

Bu nedenle ittifak konusundaki kargaşalığın sorumluluğu D.Ö.G.na ait sayılmalıdır. Bu konuda "karşı" gurupların sorunlu görülmeleri, ve olayların başkalarının hataları, kötülükleri ile izah edilmesi doğru olamaz. Devrimciler her durumda (karşı tarafların hataları, samimiyetsizlikleri vs. gibi etkenler sabit olduğu halde dahi) meydana gelen sonuçların birinci derecede sorumlusudurlar.

Tabii ki bu diğerlerinin davranışlarını masum görme olarak değerlendirilmemelidir. Biz burada bunlar üzerinde durmayacağız. Sadece şunu belirtmekle yetineceğiz: Sebepleri ne olursa olsun ittifakın gerçekleştirilememesi nedeniyle bazı kişi ve gurupların seçimleri terketmeleri son derece yanlış bir tavır olmuştur. Ne olursa olsun guruplar kendilerine en yakın gördükleri gurupları desteklemek zorundaydılar. Adeta küserek seçimleri terketmek devrimcilerin gücünün zayıf görülmesinden başka birşeye yaramamıştır.

Bunun yanında D.Ö.G.nun çalışmalarında görülen diğer eksiklikleri kısaca şu şekilde ifade edebiliriz. Davranışlarda hırçınlık ve kontrolsüzlük aşılamamıştır. Örneğin Behice Boran'ın konuşması sırasında protesto ve sloganlar atma, gereğinden çok fazla uzatılarak adeta Behice'nin provokasyonuna gelinmiştir.

İlk günden itibaren görülmüştürki revizyonistler bazı kargaşalıklardan yararlanarak ortadaki tarafsız unsurları kendi yanlarına çekme taktiği gütmüştür. Bunun için öğrenci ve gençlik düşmanlığını körüklemiştir. Hatta bu konuda mevcut durum yeterli gelmeyince balkondaki dinleyici öğrenciler üzerine dikkat çekmek için İGD lileri göndermiş ve İGD lilere dayak atılmasını sağlamıştır. Belki İGD lilerin saldırdığı an da yapılacak başka şey yoktu. Ama iş o duruma gelinceye kadar çaresiz olunduğunu söylemek de pek mümkün değildir.

YÜRÜYÜŞ

maocu komandolar

Kongre

TÖB-DER Kongresi olağanüstü bir kargaşa içinde geçti. Türkiye Solundaki tüm bölünmelerin ve bu bölünmeler sonucu ortaya çıkan guruplararası çelişmelerin yarattığı çatışmalar bütünüyle Kongreye yansımış gibiydi. Kongrede ideolojik-siyasi mücadele, kulis, dedikodu, provakasyon, ayak oyunları ve çeşitli kongre taktikleri birbiri içine geçmişti. Siyaseti, bezirganlık haline getirenlerle bezirganlığın siyasetini yapmaya kalkanlar ibretle seyredildi.

KONGRENIN ANATOMİSİ

Kongre divan başkanlığını revizyonist blokun adayı 239 oya karşılık 279 oyla kazandı. Kazanan blok'un TİP, TSİP, CHP ve muhacir'lerin desteklediği bilinen guruplardan oluşturulmuştu. Karşısında yer alan Devrimci Gurubu'nu ise (50-60 civarında olduğu tahmin edilen) sosyal emperyalizm görüşü tarafları da desteklediler. Geride tahminen 180 civarında bir oy birikimine sahip bir devrimci blok vardı. Birkaç guruptan oluşan bu blok içinde seçimlerde 77 oy toplayan Devrimci Öğretmenler Grubu yer alıyordu. Diğer gurup olan Devrimci Demokratik Birlik gurubu da son-nuçta seçimlere bağımsız olarak katılmış ve 42 oy almış. İki gurup da seçimlere katılmaktan vaz geçerek boykot kararı almışlardır.

REVİZYONİSTLERİN SAHTEKARLIKLARI VE CUMHURİYET GAZETESİ'NİN TAVRI

Revizyonistler kongre boyunca sahtekarlıklarını sergilediler. Kongre sırasınca yalan, komplo ve iftirayı ince bir sanat haline getirdiklerini ortaya koydular. "Goşistler kongreyi çalıştırmıyor, öğrenciler kavga çıkarıyor" gibi yaygaralarla sürekli bir şekilde devrimci gurubu yıpratma taktiğini güttüler. Cumhuriyet Muhabiri ve Ekmekçi bu şarlatanlığın gönüllü destekçiliğini yaptılar. Ekmekçinin bu şarlatanlığının yıllardan beri burjuva basında işlene gelen bir öğrenci düşmanlığı kompleks'ine kadar vardığını zaten biliyoruz. Cumhuriyet gazetesinin bu tavrı da gerçekte yeni değildir ve dikkatle değerlendirilmelidir.

Cumhuriyet 12 Mart sonrası politikası ile ilk defa dikkatleri toplamıştır. Gazete 12 Mart sonrası gericiliği döneminde -güya- eldeğiştirerek sağ bir politika izlemeye başlamıştır. Erimlerin, Koçaşların sözcülüğünü yapmıştır. Sonra dönem yavaş yavaş yumuşamaya başlayınca da yeniden "solculuk" yapmaya dönülmüştür! Bu olay bütün teferruatıyla devrimciler tarafından bilinmektedir.

13 Mart mitingi sonrasındaki "olay" da ilginçtir. Cumhuriyet o günlerin faşist baskılarının arttığı bir ortamda ilk defa büyük bir patlama olan 50 binlik mitinge 5 bin kişinin katıldığını yazmış, Tercümandan daha farklı değerlendirmemiştir. Ekmekçinin mitingle ilgili yazısındaki küstahlık ve goşo-moşo edebiyatı da hatırlanmalıdır.

Cumhuriyet gazetesi sürekli olarak devrimci gençlik hareketi karşısında olumsuz bir tavır almakta, devrimci gençlik bildirilerini yayınlamamaktadır. İşte bu olaylar hatırlandığında Cumhuriyet'in kongre sırasındaki tavrı devrimciler için şaşırtıcı olmamıştır.

Cumhuriyet gazetesinin 26 Temmuz günkü sayısındaki kongre haberi ise tam bir polis ağzından yazılmış gibidir. Kongre sırasında "İGD li beslemeler" saldırtılmış ve olay çıkartılmış, bu suretle goşistler kavga çıkarıyor diye şarlatanlık için malzeme hazırlanmış, Cumhuriyet bu olayı aynen tezgahlayanlar gibi yayınlamıştır. Geniş bir devrimci öğretmen potansiyeline sahip olan Devrimci Öğretmenler Grubundan hep öğrenciler diye söz etmiş, gurubun ismini dahi yazmamayı tercih etmiştir.

Sol hareket içindeki ayrılıklarda bu türlü taraflılık politikasını Cumhuriyet sorumluları gözden geçirmelidirler. Yoksa devrimciler de, sürekli olarak kendilerine küfredilen bir yayın organına karşı tavırlarını gözden geçirmek zorunda kalacaklardır.

Birliği Yolunda GURUBUNUN MÜCADELESİ

Bu konuda her halde siyasi çalışmayı sadece slogan atmak şeklinde görmekten sıyrılınması şarttır. Sloganların hep tek yanlı kalması ve bir-iki temel slogan çerçevesini aşamaması da politik eksiklik olarak görülmelidir. (Bu konuda Devrimci Gençlik Dergisi'nin 7. sayı başyazısı okunmalıdır.)

Sonuç olarak TÖB-DER Kongresi devrimcilerin eksik yanlarını görüp düzeltmeleri için zengin bir pratik olarak değerlendirilmelidir.

Devrimci Öğretmenler bu çok yönlü mücadelede bir küçük savaş kaybetmişlerdir. Revizyonistlerin demokratik kitle örgütlerine yerleşip güya politika yapmak, bildiri yayınlamak şeklindeki ele alışları karşısında devrimci anlayış bu örgütlerin düzenin bir parçası haline getirilmelerini önlemek doğrultusundadır. Devrimci Öğretmenler bu açıdan bundan sonra da mücadelenin en önünde yer alarak, öğretmenlerin en aktif devrimci eylemini örgütleyerek revizyonizme karşı mücadelelerini sürdüreceklerdir.

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNİN BİRLİĞİ!

HALKIN SESİ 23 ARALIK 1975 36

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları, birleşin!

= ?!

BU BİLDİRİ DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GURUBU TARAFINDAN GENEL KURUL'DA DAĞITILMIŞTIR.

ÖĞRETMEN ARKADAŞ!

Dünyanın ve toplumumuzun sorunlarını doğru biçimde kavrayamayanlar, öğretmenlerin haklı mücadelesinin bayrağını yükseltemezler. "Kapitalist dünyayı azgın tekellerin kasıp kavurduğunu" söyledikleri halde onlara ilişmeden gerçekleşecek (!) toplumsal ilerlemeden söz edenler, öğretmen mücadelesine doğru önderlik edemezler.

İşçi sınıfının bilimini ağızlarına sakız edenler, o bilimin temel doğrularını inkâr ediyorlar. "İşçi sınıfının geniş ölçüde katılacağı bir hükümet aracılığıyla köklü reformlar" yapılacağını iddia ediyorlar. Bunun adına da "toplumsal ilerleme" diyorlar. TÖB-DER'li öğretmenlerin işçi sınıfı ve ezilen halkımızla birlikte vereceği mücadelesini, "ileri bir demokrasiye geçme" mücadelesinin dar sınırlarına hapsediyorlar.

Ama biz DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER, bugüne kadarki mücadelemizin öğrettiği bir gerçek var: Ekonomik-demokratik haklarımız için vereceğimiz mücadele demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Demokrasi mücadelesi de özünde bir devrim meselesidir. Ve biz DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER çok iyi biliyoruz ki öğretmenlerin kurtuluşu, işçi sınıfının, giderek halkımızın kurtuluşuyla gerçekleşecektir. "Toplumsal ilerleme" safsataları bizi uyutamaz.

TÖB-DER'in ekonomik-demokratik mücadelesi elbette işçi sınıfının önderliğinde diğer demokratik kitle örgütleriyle ortak bir eylem çerçevesinde güçlenecek ve amacına ulaşacaktır. Ama "Birlik ve Dayanışmacılar" bu genel doğruyu getirirken örgütümüzün kendi gücüne duydukları güvensizliğide getiriyorlar. Onlar işçi sınıfına değil, bir avuç revizyonist sendika yöneticisine güveniyorlar. Bu yüzden onlar, 6 Aralık'taki gibi öğretmenleri mücadele meydanlarında bırakıp geri çekilecekler, saflarımızda bozgun yaratmaya çalışacaklar, kurumsal faşizmin açık faşizme dönüşmesine imkan tanıyacaklar, kısaca mücadelemizin hedefini saptıracaklardır.

KAHROLSUN OLİGARŞİNİN EĞİTİM DÜZENİ!

KAHROLSUN FAŞİZM!

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERİN EYLEM BİRLİĞİ!

DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GÖREV BAŞINA!

DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER GRUBU

Kongrede Eğlence.

Kongrenin olayı bir bakıma Halkın Kurtuluşu ve Halkın Sesi taraftarlarının TİP ve CHP eğilimli gurubu desteklemesiydi. Yürüyüş ve diğer revizyonist yayın organlarının deyimleriyle, seçimlerde "Mao'cular, sosyal faşist'leri" desteklediler. Halkın Sesi'nin ifadesiyle de "sosyal emperyalizmin işbirlikçisi sosyal faşistlere karşı, sosyal emperyalizmin işbirlikçisi olmayan revizyonistleri ve sosyal faşistleri" desteklediler. Bu karışık olay üzerinde kısaca duralım:

"Maocu"ların bu politikasının 'özü' bilinmektedir. Onlar dünya çapında SSCB ni yükselen emperyalist olarak baş hedef tayin etmişlerdir. Tüm politikalarını buna göre ayarlamaktadırlar. TÖB-DER kongresini de "sovyet sosyal emperyalizmine karşı verilen savaş"(!) açısından ele almışlar ve "sovyet işbirlikçisi sosyal faşistlere karşı" diğerlerini destekleme siyasetini seçmişlerdir. Konuya bu açıdan bakılınca onlar açısından tutarlı bir davranış olarak görülebilir. Büyük revizyoniste karşı küçük revizyonisti desteklemek. Büyük emperyalistlere karşı küçük emperyalistleri desteklemek (NATO, AET) yükselen emperyaliste karşı (SSCB) zayıflayan emperyalisti desteklemek (ABD?!)... Akıl bir kere durduktan ve safsata bilimin yerini aldıktan sonra yapılamayacak şey yoktur. Reformcu burjuvazinin kuyruğuna takılmak bile politika diye savunulabilir.

Geçerken değinmeliyiz. Bu politikanın bilinen teorik dayanaklarından biri de bugün ülkemizde sorunun "reform mu yoksa devrim mi sorunu" olmadığı, esas sorunun 'milli bağımsızlık mı, yoksa sosyal emperyalizmin işgali mi?' sorunu olduğu şeklindeki tesbittir. ÇKP tezlerine uygun olarak ortaya sürülen bu görüş Halkın Sesi taraftarlarınca savunulmaktadır. Bu tesbit gerçekte milli bağımsızlık sorununu bir devrim meselesi olarak görmeyen bir anlayıştan kaynaklanıyor. Buna göre bugün "ülkeler bağımsızlık istiyor". Bu üçüncü dünya ülkeleri diye ifade edilen devletlerin bugün siyasi bağımsızlığının esas olduğu, emperyalizme bağımlılıklarının tali olduğu fikrini ifade ediyor. Bu ülkelerin bağımsızlıkları tehdit altındadır. Sorun bu yüzden devrim mi, reform mu sorunu değildir.

Türkiye gibi ülkelerin nisbi bağımsızlık eğilimlerini tayin edici olarak , bu ülkelerin emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkeler olduğu gerçeğini gözardı eden, bu suretle ülkemizin bağımsızlık davasının bir devrim sorunu olduğunu reddeden bu anlayışın pratikteki görüntüsü burjuvazinin şu veya bu fraksiyonunun (milli burjuvazi, reformcu burjuvazi vb.) kuyrukçuluğundan başka birşey değildir. Halkın Kurtuluşu bu tahlillerle teoride çelişir bir görüntü içinde olmasına rağmen, pratikte hemen hemen daima bu politikanın takipçiliğinden başka birşey yapamamaktadır. Bazen de CHP ye bağladığı umutlar açısından daha da ileri gidebilmektedirler. Bu küçük burjuva hayaller faşizme karşı mücadelede reformcu burjuvaziye ayırdığı yer açısından da aynı sakatlığı sürdürmektedir.

Özetle H. Sesi ve H. Kurtuluşu taraftarları milli bağımsızlık meselesini devrim meselesinden kopararak burjuva kuyrukçuluğu yapmaktadırlar. Bunun yanında sözde bir Rus işgali tehlikesine karşı (revizyonizme karşı) savaşırken bir başka revizyonist eğilimi tercih etmektedirler. Halkın Sesi'nin 68. sayısının başyazısı da bu konuda yapılan "zırvanın tevili" çabasına güzel bir örnektir. Diyorlarki "Halkçı-Eğitimciler-Demokrasi İçin Birlik ittifakını desteklemek yerine, maceracılar bağımsız bir şekilde çıkarak revizyonistlerin seçimleri kazanmasında başrolü oynadılar. Bu son olayda maceracılığın revizyonizmin yardımcısı olduğunu gösterdi." Demekki Demokrasi İçin Birlik gurubu revizyonist değildir (!) Bir revizyoniste karşı öteki revizyonisti desteklemeyi yandaşlarına doğru siyaset olarak (!) gösterebilme amacıyla yapılan bunca laf cambazlığına parmak ısırmamak elde değil.

Halkın Sesi "revizyonizme karşı mücadele maceracılığa karşı mücadeleden ayrılamaz" diyor. Yürüyüş dergiside "sosyalistler ve demokratlar, goşizme ve diğer sapık akımlara karşı mücadele ediyorlar" diyordu. Eh, şimdi gel de bu ittifakın ilkesiz bir ittifak olduğunu söyle!

Evet akıl bir kere durdumu ve safsata bilimin yerini aldımı işin nereye kadar gideceği kestirilemez. Bu açıdan "maocu"ların TİP ve CHP yi desteklemesi o düşüncenin varabileceği sınır noktası değildir!

YÜRÜYÜŞÜN KIVRANIŞI

Bu olayın öbür yanı Yürüyüş sayfalarında eğlenceli bir görüntüye bürünüyor. Bu olayı açıklayabilmek için Yürüyüş "KIVRANIYOR"! "Bu maocuların provokasyonudur." "çerkez ethem oyunu" "deliler'in davranışı akıllılar için ölçü olamaz!" Bir yanda "maocuların" kendilerine oy vermesinin sorumlusu olamayacaklarını açıklamak için çırpınırken diğer yanda matematik yolla "mao'cuların ötekileri desteklediğini isbat (!) etmek için kıvranıyorlar. Yürüyüş'çüler biraz daha hesap çalışsa iktidara daha hızlı "yürüyecekler" (!)

YENİ BİR DÖNEMİN BAŞLANGICINDA DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZİ NASIL TESPİT ETMELİYİZ.

BAŞYAZI SAYFA 3 DEN DEVAM

edilerek saptırılıyor. Devrim aşaması nitelik sıçraması ile devrimle özdeşleştiriliyor. Evrim ve Devrim aşamaları arasındaki ilişki nicel birikim-nitel sıçrama biçiminde sadece birincinin ikinciyi hazırlaması olayına indirgeniyor. Bu suretle belli bir devrim ve çalışma tarzı anlayışının bir parçası olarak ele alınabilecek olan bu konu bunlardan soyutlanıyor. Uzun bir hazırlık dönemi olarak bir evrim döneminin zorunlu olduğu şeklindeki sonuçla (ileri kapitalist ülkelerdeki proletaryanın devrim biçimine bağlı olan bu anlayışla) gerçekte halk savaşı fikri reddedilmektedir. Ancak kemalizm konusundaki olay bu noktada yine tekrarlanmakta, evrim-devrim döneminin iç içeliği reddedilirken onun bağımlı olduğu sonuçlara kadar götürülememekte, dolaylı ifadelerle (devrim aşamasının uzun bir aşama olması fikrinin reddedilmediği ima edilerek) yine sistemin içine dönme eğilimleri gösterilmektedir.

Gerçekte evrim ve devrim aşamaları kavramlarının proleteryanın iktidar mücadelesi süreciyle ilgili kavramlar olduğu gözardı edilerek konunun salt diyalektikçi (!) açıdan incelenmesi "K.S.D"de gördüğünüz cinsten diyalektik üzerine sofistik bir gösteriden (!) öteye gidemezdi.

Evrim-Devrim aşamalarının "diyalektik olarak iç içe geçemezliği" görüşleri yeni değildir. Hep şuna benzer örnekler sunulur. "Su 100°C ye kadar nicel birikim (ısınma) 100°C de nitel değişiklik (buharlaşma) olur." Bu örnek ileri sürülen olayı ifade etmesi açısından yeterlidir. "Birincinin ikinciyi hazırlaması!" Biz suyun ısınması olayına bir başka unsur katalım ve üzerindeki basıncı arttıralım. Bu suretle suyun örneğin 200°C ye kadar ısınarak buharlaşmamasını sağlayabiliriz. Bir nitel değişiklik için gerekli nicel birikim sağlanmış ama dış baskı nedeniyle bağıntılı durgunluk hali korunmuştur. Fakat denecektir ki "değişen bir şey yok. Yine 200°C ye kadar ısınma (nicel birikim) buharlaşmayı hazırlayacaktır." Arkadaşların mantığına göre "diyalektik olarak" böyle. Bilinçsiz ve iradi eylemden yoksun olduklarından bu su molekülleri için de böyle. Bunu toplumsal hareketlere de aynen uygulayabilmek için toplumun bireyleri olan insanları su molekülleri kadar bilinçsiz ve iradi eylemden yoksun hale getirmek (!) gerekir (ki, arkadaşlarımızın bu konudaki imkanları subjektif varlıklarıyla sınırlıdır!) Bu tür örneklerin tehlikesi şüphesizki kaba determinizme düşme olasılıklarını her zaman arttırmasıdır. Oysa "marksist devrim teorisi hem deterministtir, hem de volanterist (iradeci)."

Ve de evrim devrim aşamaları proletaryanın devrim mücadelesi süreçleri ile ilgili kavramlar olarak devrim anlayışına sıkı sıkıya bağımlı bir şekilde ele alınmalı ve özel olarak incelenmelidir. Bizde "K.S.D."nin bu konudaki görüşlerini de bu açıdan değerlendirmek zorundayız.

"K.S.D" görüşlerini doğrulamak için M.Ç.nın Aydınlık S.D.nin 20. sayısındaki yazısından bir alıntı yapıyor, "ve burada sorunu doğru ve açık bir şekilde koymuştu" diyor. "Gerçekten'de" diye başlayan bu paragraf M.Ç.nın Dr. Hikmet'ten yaptığı şu alıntıyı izlemektedir. "Sosyal gelişim iki konakta olur. 1- Evrim aşaması 2- Devrim aşaması. Sınıflı bir toplumda evrim aşaması uzun sürer. Bir sosyal sınıf iktidarı; verili üretim ilişkileri çerçevesinde uzlaşmazlıkları uzlaştırıp biriktirir. Biriktirim son haddine geldimi üretim ilişkilerinin çerçevesi çatlar. Oldukça kısa süren devrim aşaması başlar. Bu alt üstlükler arasında iktidar, bir sosyal sınıf elinden başka bir sosyal sınıf eline geçer."

"K.S.D" yazarlarının asıl "doğru ve açık" buldukları yer burası olmalıdır. Zira M.Ç. alıntıyı takiben bu alıntıyı doğrulayarak görüş getiriyor. Burada formüle edilen anlayış sovyetik ayaklanma'ya tekabül eden bir anlayıştır. Ve ileri kapitalist ülkeler için geçerli bir formülasyondur. Mahir Çayan'dan bu alıntı yapılırken aynı yazının sonundaki şu dipnotun önemi de görülmeliydi.

"Marksist çevrelerde Lenin'in 'devrimci durum' teorisi, bugün yarı-sömürge ülkelerde tartışma konusudur. Bazıları bunun halk savaşı vermek zorunda olan ülkeler için değil de kapitalist ülkeler için olduğunu iddia etmektedir. Örneğin C.K.P Genel Sekreteri Beşir Hacı Ali. Diyorki B.H.Ali '...Durumu doğru değerlendirememizin hemen akla gelen sebeplerinden biri de... devrimci bir durumun gelişmesi konusunda yaptığımız değerlendirmelerin yüzeyde kalışıdır. Komünist Partisinin inandığı, Kasım 1954 te şartların bir ulusal kurtuluş savaşı vermemiz için elverişli bir olgunluğa erişmemiş olmasıydı. Çünkü Lenin'in koyduğu bu şartların kapitalist ülkelerle ilgili olduğunu ve askeri eylemlerle genel ayaklanmanın farkını unutuyorduk.' " (M.Ç. Yeni Oportünizmin Niteliği Üzr.)

Açıktır ki Mahir Çayan'ın görüşleri daha sonra Dr. Hikmet'in açıkladığı teorik zemini terkederek bu tespit doğrultusunda gelişmiştir. Onun yaptığı halk savaşı teorisinin getirdiği perspektiften bu konunun incelenmesi ve III. bunalım döneminin değişen koşulları ışığında incelenmesidir. Bu konunun tartışılması ve eleştirisi de bu perspektiften mümkün olabilir. "K.S.D"nin yaptığı ise daha geriye giderek eskiyen tahlilleri, yeni tahlillerin önüne dikme çabasıdır. Böyle bakınca Mahir Çayan'ın önceden bildiği diyalektiği sonradan unutmuş olmalıdır (!) Bu hususu Mao şöyle açıklıyor: "İçerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil) uygulayan kapitalist ülkeler faşist değillerse, ya da savaş halinde bulunmuyorlarsa:..proletarya partilerinin ödevi işçileri eğitmek, ve uzun bir legal mücadele ile kuvvetlenmek ve böylece kapitalizmin kesin yıkımına hazırlanmaktır. (abç)..Savaşmak istedikleri bir savaş varsa o da hazırlandıkları iç savaştır. Ama bu isyan ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proletaryanın çoğunluğu silaha sarılıp, dövüşmeye azmedinceye kadar olan kısmı Lenin'in çeşitli eserlerinden yararlanarak özetlediğini dipnotda belirterek devam eder Mao. "Ama Çin farklıdır. Çin'in ayırıcı özellikleri bağımsız ve demokratik olmaması, ama yarı-sömürge ve yarı-feodal olması, yani içerde demokrasinin bulunmaması..emperyalizmden baskı görmesidir...Temelde komünist partisinin buradaki ödevi, isyan ve savaşı başlatmadan önce uzun (abç) bir legal mücadele döneminden geçmek değildir..Önce şehirleri ele geçirmek ve sonra kırsal bölgeler işgal etmek değildir...Çin'de savaş mücadelenin temel şekli, ve ordu örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir...ama onların amacı savaşa hizmet etmektir...Çin'de proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi ...silahlı mücadeleler örgütlemektir." (abç) (Mao Ze Dung, Askeri Yazılar, sh.353.

Bu uzun alıntı gerçekte Doktor Hikmet'in yazısı ile birlikte herşeyi açıklamaya yeterli sayılabilir. Uzun bir hazırlık aşaması olan evrimin kısa bir an olan devrimi hazırlamasının diyalektik olarak zorunlu olduğu görüşleri ancak bu açıklıkla birlikte bir anlam kazanabilir. Mao'da yoruma gerek olmayacak kadar açık olarak görülür ki halk savaşı süreçleri evrim ve devrim aşamalarının klasik formülasyonu biçiminde değil stratejik savunma ve stratejik saldırı dönemlerine ve onun iç evrelerine ayrılırlar. (1)

"K.S.D." ise evrim-devrim üzerine "diyalektik görüşler getirirken" devrim anlayışı konusunda görüş getirmektedir. Bu öncü savaşı, faşizm (2) konusundaki eleştirilerle birlikte tam bir bütünsellik ifade etmekte ve halk savaşı fikrinin reddine dayanmaktadır.

Eklemek gerekir, eğer buraya kadar ulaştığımız sonuçlarda yanılıyorsak ve eleştirilerden maksat bir şeyin yapılması için hazırlanmasının şart olduğu ise, O_3 yapmak için 3 tane O ya ihtiyaç olduğu ise bunun aksini kimse (deli değilse) söylemez. Kimse de Mahir Çayan'ın görüşlerine ona bir şeyin yapılması için hazırlanılmasının gerekmediğini (ozon yapmak için oksijene ihtiyaç olmadığını) nitel değişikliklerin hiç birikim olmadan havadan meydana geldiğini dedirtecek kadar işkence etmemelidir. Burada amacımız "Kurtuluş"un etraflı bir eleştirisi ya da evrim-devrim aşamaları ve devrim anlayışı üzerine görüşlerimizi etraflı olarak açıklamak değildir. Bu yüzden Kurtuluş'taki evrim-devrim üzerine yapılan "diyalektik" gafları ve M.Çayan'ın her zaman devrim aşamasında olunduğu, hiç bir hazırlık aşamasını kabul etmediği, sürekli bir silahlı savaşı savunduğu biçimindeki çarpıtmaları burada ele almıyacağız.

Evet, "doğru sonuçlara varmak için doğru öncüllerden hareket etmek gerek." Ama "Kurtuluş"ta yapılan "yanlış bir sonucu" isbat etmek için marksist diyalektiğe ve M.Çayan'ın görüşlerine insafsızca uygulanan bir işkence'den başka birşey değil.

Burada geçmişe yaklaşım açısından, onu savunulamayacak kadar çarpıtıp-karikatürleştirdikten sonra dayatılan eleştiriler yanında aynı biçimde onu karikatürleştirerek sözde savunma eğilimlerine de değinmekte yarar var. Bu eğilimlere onu savunmak isteyip de sloganlar düzeyini aşamayan iyi niyetli unsurlardan başlayarak diğerlerinden hiçte aşağı kalmayan art niyetli unsurlara kadar derece derece oldukça önemli bir sayıda rastlanılmaktadır. Bu eğilimlerin sebebi geçmişin kavranılamaması, tek yanlı ya da sadece sloganlar düzeyinde ele alınmasıdır.

Bu doğrultudaki bazı guruplaşmalarda geçmişin tam bir karikatürünün savunulduğu bilinmektedir.

Lenin diyor ki "Yeni bir siyasi fikri çürütmenin (yalnız siyasi fikri de değil.) ve onu etkisiz hale getirmenin en iyi yolu o fikri abese itene kadar savunmaktır. Gerçekten herhangi bir gerçeği aşırı ölçülere vardırtırsak, abartarak gerçek uygulama alanının sınırları dışına yayarsak onu abesliğe kadar itmiş oluruz; ve bu koşullarda o fikir kaçınılmaz olarak fikirlikten çıkar saçma olur."

İşte bizim sözlerimiz geçmişi saçma hale getirmek için, onu fikirlikten (sadece fikirlikten de değil) çıkarmak için sözde savunanlarla ilgilidir: Emperyalizmin 3. bunalım dönemi tahlilini, bazan emperyalizmin özünü inkara (eşitsiz gelişim yasasının geçersizliği ve tek emperyalizm) bazen de 4. bunalım dönemine girildiği gibi bizatihi 3. bunalım dönemi tahlilini inkara kadar abesleştirmek, emperyalizmin gizli işgali olgusunu, yeni-sömürge bir ülkeyi emperyalizmin basit ve mekanik bir uzantısı halinde saçmalaştırmak, sömürge tipi faşizm kavramını sürekli açık faşist diktatörlük şeklinde fikirlikten çıkarmak... Tümüyle Devrimci Geçmişi ele almayı ve savunmayı bir teori fetişizmine, bir slogan fetişizmine indirgemek, bu suretle kötü bir fake'culuk kopyası olarak ortaya çıkan bu karikatürle artık geçmişi marksizm açısından savunulmaz bir şeye dönüştürmek...

Bu tür "olay"lar da geçtiğimiz karmaşa ortamının bir ürünü olarak görülmelidir. Devrimci Hareket bu tür hastalıkları da aşmadan ilerleyemez. Teorik netleşme bu hastalıklara kesin darbeler vuracaktır. Bataklık kurudukça bunlar varlık şartlarını da kaybederek sahneden çekileceklerdir. Bunlarla ilgili olarakta buradan bu kadar...

Bir de şu nokta var. Geçmişe hep bir mirasyedi zihniyeti ile yaklaşılmaktadır. Onu şöyle ya da böyle reddedenler dahil herkes (şu yeni PDA cılar hatırlansın) "asıl mirasçı, asıl sahip" iddialarında bulunuyorlar. Geçmişe bu şekilde yaklaşarak onun Türkiye Devrimine maloldüğu'nu, emekçi halkların bir malı haline geldiğini kavrayamayan zihniyetler gülünç olmaktan öteye gidemezler.

NETLEŞME VE SAFLAŞMA ÇABALARI EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNDE BİRLİK İÇİN ZORUNLUDUR

Netleşme ve saflaşma doğrultusundaki gelişmeler Sol-un bütün bölümlerini etkilemektedir. Sol bir yandan üç ana başlık altında kümelenme-toplanma eğilimini gösterirken, başlık altlarındaki gurupçuklar, particikler kaynaşması da hızlanıyor. TİP ile diğerleri (özellikle muhacirler) arasındaki sürtüşme Yürüyüş sütunlarına yansıyor. Halkın Sesi'nin eklentileri ile olan çelişmesi de öyle. Bunlar saflaşma zorunluğu ile saflaşmaya karşı gerici direnmeler çelişmesinden doğuyor. Bizi ilgilendiren bu olayın iki revizyonist kümenin dışındaki Devrimci Hareket'i ilgilendiren sorunlarıdır. Ve içinde bulunduğumuz aşama bu sorunların hızla çözülmesinin şart olduğu bir aşamadır.

Bu gelişmeler genel olarak Devrimci Gençlik Hareketi'ni de etkileyecektir. Devrimci Gençlik Dergisinin doğrultusu baştan beri bu süreci hedefleyen bir doğrultudur. Onun çalışmaları gençlik çerçevesinde de olsa bu saflaşma eğilimini ve zorunluğunu ilerletme, geliştirme yönünde olmuştur. Yaşadığımız günlerde genclik mücadelesinin ülke çapında merkezileştirilmesi çalışmalarının sonuna gelinmiştir ve diğer sayfalarımızda okuyacağınız gibi bir Devrimci Gençlik Federasyonu kurulması çalışmaları tamamlanmak üzeredir. Bu olay saflaşmayı hızlandıracak bir olay olacaktır.

Şimdi çıkış bildirgemizin sonunda yer alan şiarları yeni dönem öncesinde yeni içeriklerle yüklü olarak birkez daha tekrarlayalım:

- DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ'NİN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST EYLEMİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ !

- EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ !

DİPNOTLAR :

(1) Bunun aksi bir iddia için olduğunu sandığımız 1. sayıda Giap'dan yapılan alıntının bu noktada çok zayıf bir dayanak olduğunu söyleyelim. Giap burada silahlı savaşın hazırlanmasından, gerilla savaşının hazırlanmasından sözederken, politik mücadelenin askeri mücadeleye dönüşmesi deyimini kullanıyor. Bu alıntının çeviri yanlışı taşıdığını sanıyoruz. Zira Giap askeri mücadelenin politik mücadelenin alternatifi değil, onun bir biçimi olduğunu biliyor olmalıdır. ➚

GÖKTEPE HALKININ VE ÇEVRE KAVAK MAHALLESİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ

Bizler Torosların eteklerinde uğraşı veren, halkın içinde mücadele eden devrimci ve proleter yığınların bir parçasıyız.

Tüm emekçi ve köylü halk üzerinde oynanan oyunların bir tanesinde 7-8 Temmuz tarihinde Torosların eteklerinde oluşmuştur. Ama bu oyun başarılamamıştır. Milis kuvvetlerinin bir parçası olan karakol halk üzerine saldırmıştır. Onlar salyalarını caddelere akıtmış buna karşılık halkın devrimci mücadelesi bunları bir sefer daha çürütmüştür.

OLAY ŞÖYLEDİR: Nahiyede bulunan bir kıraathanede yeni açılması dolayısıyla çayın bulunmayışı, buna karşılık iki jandarmanın kahveciden çay istemesi ve çayın bulunmayışı nedeniyle jandarmaların diktelarıyle zorla karakola götürülmek istenmiş, buna karşılık kahvecinin direnişiyle olay başlamıştır. Telefonla kazadan getirilen jandarma kuvvetiyle kahve işgal edilmiş ve işkenceler başlamıştır. Devamlı olarak ezilen halk yığını buna dayanamayıp onları kahveden aralamaya çalışmalarına dipçiklerle cevap verilmiştir.

Halk çok sabırlıyız sabrımız taştığı an NİL nehri gibi akarız. Ya bağımsızlık ya ölüm. Kahrolsun faşizm ve onun uşakları diyerek emniyet kuvvetleriyle çatışmış. Emniyet kuvvetlerine mensup cemseleri hurda haline getirmiş, bunlarda halkın devrimci mücadelesine dayanamayarak soluğu karakolda almışlardır.

Bizler Göktepe kasabası ve Mahallesinin (Çevrekavak) gençleri olarak bunlarla mücadele vermiş ve halkımızın kurtuluşu için mücadele etmeye kararlıyız ve hazırız.

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM !

KAHROLSUN KATİL İKTİDAR !

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ !

Göktepe Kasabası-Çevrekavak Mah.
Ermenek - KONYA

(2) "KSD" evrim ve devrim eleştirisine benzer bir eleştiriyi de faşizm konusunda getiriyor. Devlet üzerine yapılan bir yığın aktarma arkasında Fransa gibi kapitalist ülkelerle bizim ülkemizin siyasi yapısının farklı olmadığı (ikisinde de oligarşik diktatörlük) noktasında düğümleniyor. Bu tesbit faşizm konusundaki görüşlerimizi çürütme amacına yönelirken anti-faşist mücadelenin özünde bir devrim meselesi olması fikrinin reddine varıyor ki bu nokta yukarda ifade ettiğimiz öncü savaş ve evrim ve devrim anlayışları eleştirileriyle bütünleşiyor.

Geçerken belirtelim, biz faşizmi burjuvazinin terörcü diktatörlüğü, burjuva demokrasisini "barışçıl" diktatörlük diye ifade ettik. Bizi marksist devlet teorisinin inkarı ile suçlayan arkadaşların bizim için söyledikleri şu sözler için de geçerlidir: "Almanya'da Faşizmin Zaferi... burjuvazinin zayıflığının bir belirtisi, burjuvazinin artık eskisi gibi parlamenterizm ve burjuva demokrasisi yöntemleriyle egemenliğini sürdüremediğinin dolayısıyla iç politikada terörist iktidar yöntemlerine başvurmak zorunda kaldığının bir belirtisi olarak değerlendirmek gerekir." (J. Stalin, Leninizmin Meseleleri, Rusça Baskı, s.545. Anılan yer Bolşevik Parti Tarihi, sh. 363.) Evet, herhalde Stalin de zor'un kurumunun devlet olduğu'nu bilmiyor (!) olmalı.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU

Kurma Çalışmalarını Sürdüren Arkadaşlarla Konuşma

SAYFA 7 DEN DEVAM

sadece bir yanıdır.

SORU: Bu örgütün ön çalışmaları sırasında farklı görüşlerin yönetimde bulunduğu farklı gençlik örgütleri ile de ilişki kuruldu mu?

Hemen hemen bütün büyük gençlik örgütleriyle ilişki kuruldu. Bu örgütlerin bazılarında farklı görüşler yönetimde. Onların tesbit edilecek ilkeler doğrultusunda federasyona girmeleri gerektiğini belirttik. Katılanlar oldu.

Demokratik-Merkeziyetçi bir anlayışla oluşturulmamış olan örgütleri tabii ki böyle bir çalışmanın içine almadık. Almamızda doğru olmazdı. Tek bir görüşün kendi tekkesini açmış olduğu örgütler var. GSB, İGD, DYGB, DGB gibi. Tabii ki bu örgütler demokratik olarak oluşan örgütler değil, bir görüşün kendisinin kurduğu, yanlış örgütlenme anlayışlarından kaynaklanan örgütler. Bütün gençliği çatısı altında toplamayan sadece kendileriyle aynı ideolojiyi paylaşanların dernekleri. Demokratik olarak oluşmamış olan örgütlerdir bunlar.

Biz bu tür örgütlenmeleri yıllardır mahkum ediyoruz. Gençlik mücadelesini parçalayan bu türden örgütlenmeleri kesinlikle mahkum etmiştir. Ve ayrıca bu örgütlerin yaşama şansları yoktur. Kendi içlerinde yokolup gitmektedirler. Nitekim bu örgütlerin en eskilerinden olan GSB yokolma sürecini hızla yaşamaktadır. Artık revizyonizm GSB defterini kapatmış ve İGD hesabını açmıştır. İGD modern revizyonistlerin devrimcilere karşı gençlik içindeki cılız bir mevzilenmesinden başka birşey değildir. Gençliğin merkezi örgütlerinin ekmek kapısı olmayacağını gören revizyonistler merkezi örgütlerden pılılarını pırtılarını toplayıp doğruca İGD'yi kurdular. Esas olarak DİSK'in revizyonist yöneticilerinin gölgesinde yürüyorlar. Bu arada revizyonistlerin etkin olduğu diğer demokratik-kitle örgütlerindende yararlanarak, kendi öz güçleri dışındaki güçlere bel bağlayarak, güya gençliği örgütlüyorlar. Bu besleme örgütün yaşama şansı hiç yoktur.

Onlarda elbette devrimci gençliğin şanlı bir geçmişin yolunda dev adımlarla ilerlediğini kavganın en kızgın yerinde yer aldıklarını biliyorlar. Ve bütün telaşlarının nedeni de bu....

İzmir'de şimdilik federasyona katılacak bir örgüt yok. İzmir'de gençlik dernekleri yönetiminde revizyonistler şimdiye kadar etkindi. Bu nedenle gençlik dağınıktı veya yanlış örgütlenmeler etrafında yeralmaya çalışılıyordu. Ekonomist yaklaşımlardan kaynaklanan örgütlenme anlayışları, gençliğin örgütlenmesinde hakim unsurdu.

Bu ekonomist anlayışı kısaca şu şekilde özetleyebiliriz: "Öğrenci gençlik dernekleri ayrı bir federasyon kuracaklar (İzmir'de böyle bir federasyon vardır fakat pratikte yoktur) ve bu federasyon sadece öğrencilerin akademik-demokratik sorunları ile uğraşacaklar (kitap sorunu, hoca sorunu v.s.). Öğrenci gençliğin mücadelesini siyasi mücadeleye tabii kılmayacaktır İzmir'deki bu federasyon." Evet tamamen hukuki ve dernekler yasasına uygun bir federasyon bu!! Ve elbette tamamen ekonomist bir örgütlenme anlayışı değil mi?! Yani reformist mücadele esas olacak, ve bu işe "siyaset" karıştırılmayacak!

Egemen sınıflar da böyle istiyor zaten...

İzmir'de "Sosyal Emperyalizm teorisin" savunan arkadaşların düşüncelerini açıklamaya devam edelim. "Öğrenci gençliğin derneklerinin İzmir'de oluşturacakları federasyondan ayrı birde işçi gençliği, köylü gençliği ve öğrenci gençliğin militan unsurlarını bağrında toplayacak ayrı bir örgüt kurulacaktır. Bu dernek esas olarak ekonomik demokratik sorunlarla uğraşmayıp "siyasi" olarak işçi köylü ve öğrenci gençliği yönlendirecektir, örgütleyecektir...." Şimdi arkadaşların ekonomizmlerini daha iyi anlıyoruz. Bunada siz cevap verin. Fakat yine sorduğumuz birkaç soruya verdikleri cevaplarını aktaralım: "Neden sizin arkadaşlarınız Ankara'da öğrenci gençliğin derneklerinin federasyonunu savunmuyorlar da tek merkezi örgütünü savunuyorlar?" Sorumuza DYGB yöneticileri şöyle cevap verdiler: "Ankara'daki arkadaşlarımız muhalefette biz ise iktidardayız." Bu cevap karşısında arkadaşlara, siyasetsizliklerinin kurbanı olduklarını belirttik! Diğer bir sorumuzda şöyle oldu: "İşçi, köylü ve öğrenci gençliğin militan örgütü olan DYGB'nin yönetimi kimlerden oluşuyor ve dernek içinde kimler çalışıyor?" Cevabı: "Öğrencilerden oluşuyor yönetim ve çalışanlarda öğrenciler."

İşte arkadaşların "büyük iş" yapmak için "küçük işleri" bir kenara bırakmalarının sonucu böyle. İzmir gençliği darma dağınık. Üstelik kurulmuş olan DYGB sadece Halkın Kurtuluşu Dergisi'nin görüşlerini savunan arkadaşlar kurmuşlar. Anti-demokratik bir şekilde kendi başlarına.....

Bizim kurulacak olan federasyona İzmir bölgesinden girmesini istediğimiz örgüt demokratik-merkeziyetçilik temel anlayışına uygun bir şekilde oluşturulacak olan öğrenci gençliğin merkezi örgütü olacaktır. Tabiiki ayrıca işçi gençliğin ve köylü gençliğin örgütleride gireceklerdir. Bu durum her yer için geçerlidir.

SORU: Federasyona Türkiye düzeyinde katılma durumu nasıl olacak?

Federasyonun kuruluşunda esas alınan noktalardan bir taneside nitelik ve nicelik olarak güçlü örgütlerin federasyon içinde ilk aşamada yer alacağı meselesidir. Tabela dernekleri böyle bir örgütlenmenin içinde yer alamıyacaklardır.

Federasyona katılma oranı çok yüksek olacak. İlk kurucu örgütler zaten gençliğin güçlü örgütleridir. Bunlar AYÖD, İYÖD, EYÖD'dür. Tüzüğünde federasyona katılabileceği doğrultusunda maddesi olan örgütler genel olarak bunlar. Bunların dışında tüzüğünde kurulacak olan gençlik federasyonuna katılabileceği şeklinde maddesi olan bazı örgütler daha var. Onlar kısa bir zaman içinde katılacaklardır. Ayrıca daha sonra birçok dernek tüzük değişikliği yaparak katılacaklar.

Bazı dernekler kapatılmış durumda. Kapatılan yerlerde yeniden dernek kurma çalışmaları yapılıyor. Bunlarda da dernekler kurulurken tüzüklerine federasyona katılmak için kurucu heyetlere yetki veren maddeler konacak ve onlarda federasyona katılacaklar.

Bir çok yerde de dernek olmadığı için devrimci gençler halk evleri gibi diğer kitle örgütleri içinde çalışıyorlar. Buralarda da ya yeni dernek kurulacak ya da federasyon temsilcilikler açacak. Kısacası federasyona karşı bütün Türkiye'de geniş bir talep var. Bütün gençlik merkezi bir örgütün çatısı altında hızla örgütlenmeden yana. Asıl örgütlenme çalışmaları bu yüzden federasyon hukuki olarak kurulduktan sonra hızlanabilecek.

Sonuç olarak, gençliğin tek bir merkez altında örgütlenmesinin sağlanacağını, bu merkezi örgütün gençlik hareketini yönlendireceğini söylemeliyiz. Bu örgüt gençliğin emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği kavgasını yönlendirecektir. Küçük birimlere kadar yapılması gereken örgütlenmeyi hızlandıracaktır.

Bütün gençliği devrimci eylem platformu içinde toplamak için mücadele edecektir. Federasyon sayesinde gençlik gereken ağırlığını, halkın kurtuluş mücadelesi içinde koyacaktır.

Doğru siyaseti gençlik kitlesinin mücadelesine hakim kılacaktır.

Gençlik hareketi içindeki hertürlü revizyonist, oportünist görüşlerle mücadele edecektir.

Devrimci hareketin kadro sıkıntısını belirli ölçülerde giderecektir.

Kısacası DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU, Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliğini Örgütleyecektir.....

devrimci gençlik

FAŞİST TERÖR KARŞISINDA HİÇBİR ZAMAN SESSİZ KALMAYALIM!

AYDIN'DA FAŞİSTLER, AHMET YÜNDÜ KARDEŞİMİZİ ÖLDÜRDÜLER...

Hergün yurdun dört bir tarafında, fabrikalarda, tarlalarda, okullarda faşist terör kol geziyor. Yoğunlaşan saldırılarla demokrat ilerici, yurtsever kamuoyu "alıştırılmak" isteniyor; faşist terörün en geleneksel yöntemi bu kesimler arasında bir yılgınlık, bıkkınlık yaratmak, tek kelimeyle onları "kanıksamış" bir duruma sokmaktır. Bu uğurda faşist terör önemli mevziler kazanmıştır: Bir zamanlar ilericilere yurtseverlere yapılan saldırılar katliamlar, "demokrat" basında manşet olarak verilirken, "demokrat" kuruluşlar tarafından tepkiyle karşılanırken, şimdi ölümcül bir sessizlik hüküm sürmektedir. Devrimciler 500 yıllık cezalarla zindanlarda çürütülmek istenirken, devrimciler teker teker sessizce kurşunlanırken, ölümün yanında bu kez de ölümden de beter bir sessizlik kol gezmektedir. Evet devrimci kardeşlerimiz katledilince, bunun haberi yalnızca bildiri sayfalarında boğulup kalabilmektedir ne yazık ki. Geçtiğimiz günlerde Aydın'da meydana gelen bir olay ibret vericidir. Bunun nasıl olduğunu TÖB-DER, BASIN-İŞ ve TÜS-DER'in Aydın Şubeleriyle birlikte ALYÖD (Aydın Ön Lisans Yüksek Okulu Öğrenci Derneği)ün yayınladıkları bildiriden dinleyelim:

"Bir devrimci arkadaşımız daha katledildi. Aydın'da 25/6/1976 gecesi Ahmet Yündü arkadaşımız bir Emniyet görevlisince sorgusuz sualsiz hunharca vurularak katledilmiştir. Olayla ilgili Emniyet yetkilileri olayı başından itibaren alışılmış biçimde anarşistlerle güvenlik kuvvetlerinin çarpışması şeklinde çarpıtarak kamuoyuna yansıtmışlardır. Oysa olay kelimenin tam anlamıyla devrimcilerin üzerinde sürdürülen baskıların, zulümlerin, katliamların Aydın'daki yeni bir örneğinden başka bir şey değildir.

ÇÜNKÜ

1- İlgili Emniyet kuvvetlerinin olay gecesi şüphe üzerine iki şahısı takip edip durdurdukları kimlik sorup üzerlerini aradıkları ve iki şahıstan biri olan Ahmet Yündü'de bir tabancayla içinde bir şeyler bulunan bir file bulunduğu ileri sürülmektedir. Emniyet kuvvetleri arama sırasında Ahmet Yündü'nün üzerinde bir tabanca bulunduğunu söyledikleri halde elindeki fileyi aramamışlar, daha sonra filede ikinci bir tabanca olduğunu ileri sürmüşlerdir. Neden arama sırasında şüpheli şahısların üzerindeki tabancalara el konmamıştır?

2- İlgili Emniyet görevlileri, Ahmet Yündü'yü karakola götürürken arkadaşımızın kaçmak istediğini ve kaçarken fileden çıkardığı tabancayla emniyet görevlilerine ateş ettiğini ileri sürmektedirler.

Bir kişinin kaçarken elindeki fileden tabancayı çıkarıp, emniyet görevlilerinden önce onlara ateş etmesinin ne kadar mantıksız olduğunu halkımızın takdirine bırakıyoruz.

3- İlgili Emniyet görevlileri, silahlı çatışma olduğunu ileri sürmektedirler. Oysa ki, olayın geçtiği çevrenin sakinleri silahlı çatışma olduğunu belirten devamlı bir ses duymadıkları gibi, tek bir silah sesi duyduklarını söylemektedirler.

4- İlgili Emniyet yetkililerince Ahmet Yündü'nün olay gecesi saat 03.00 sularında vurulduğu ve hemen hastahaneye götürüldüğü ileri sürülmektedir. Oysa ki ilk yakalanma olayı saat 01.30 Ahmet Yündü'nün vurulması saat 02.00 de meydana gelmiştir. Hastahane acil defterinden anlaşıldığı üzere Ahmet Yündü hastaneye saat 04.00 de getirilmiş, getirildikten bir kaç dakika sonra ölmüştür. Yaralandıktan sonraki iki saatlik arada Ahmet Yündü merkez karakoluna götürülüp konuşturulmak istenmiş, yaralı olduğu, kan kaybettiği bilindiği halde zamanında hastahaneye götürülmeyerek ölümüne bilerek göz yumulmuştur.

5- Yasalar emniyet görevlilerine suçlu gördüklerini yakalayıp adalete teslim etme görevini verdiği halde, bazı emniyet görevlileri yetkilerini aşarak suçlu gördüklerini sorgusuz sualsiz öldürebilmektedirler. NEDEN?"

Aydın'dan mektup yazan arkadaşlarımızın bildirdiklerine göre olay bununla da bitmemiştir; Olaydan "sorumlu" olan bekçiye bir aylık "mükafaat izni" verilmiştir. Yukarda anlatılan olay "yetkililer" tarafından "hırsızmış, bankayı soyacakmış" diye geçiştirilmek istenmiştir. Ve yukardaki bildiri dağıtılırken polislerin desteğindeki faşist komandolar devrimcilere saldırmışlar, karakollara götürülen devrimciler işkence görmüşlerdir. Sonra da, TSİP ilçe başkanı ve sekreterinin evine baskın yapılarak iki ilerici daha olayın halkalarına eklenmiştir. Bu baskılar elbette Aydın halkında gereken tepkiyi bulmuştur. Ahmet arkadaşın ölümünden sonra Polis gece yarısı cenazeyi şehrin çıkışına kadar kordon altında kaçırma gereğini duymuştur.

Aydın'dan Denizlinin Güney ilçesine getirilen Ahmet YÜNDÜ kardeşimiz için burada yürüyüş ve cenaze töreni yapılmıştır. Cenaze devrimciler tarafından ailesinin evinden alınmış "Ahmetler Ölmez", "Katil Oligarşi", "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye", "Tek Yol Devrim", "Bir Ölürüz Bin Geliriz" sloganlarıyla Güney Cumhuriyet Meydanına getirilmiştir. Burada çok sayıda devrimcinin katıldığı bir miting yapılmış ve Güney halkına Ahmet YÜNDÜ'yü kimlerin ve ne için öldürdüğü anlatılmıştır. Hepbir ağızdan devrim andı içildikten sonra ilçe halkı ve devrimcilerden oluşan yürüyüş koluyla mezarlığa kadar gidilmiştir.

Gültepe'de sokak savaşı

GÜLTEPE HALKI FAŞİSTLERE GEREKEN DERSİ VERDİ

Geçtiğimiz günlerde İzmir'in işçi, yoksul ve dargelirliler semti olan Gültepe'de faşist saldırganlar hakettikleri cevabı aldılar. Faşistlere karşı aktif tavır alan Gültepe halkı önünde bozguna uğrayıp, bir daha gelmemek üzere kaçıp gittiler. Bir pazar günü yaşlısı genci, kadını erkeği ile tüm Gültepe halkının verdikleri mücadele ne idi ve bugünlere nasıl gelinmişti?

Ülkemizde faşizm bir yandan çeşitli yollarla kitle tabanı yaratmaya çalışırken diğer yandan da terör, baskı ile halkın üzerinde yılgınlık, korku ve pasifizmi etkin kılmaya çalışıyor. Bu nedenle faşist militanlar hemen her yerde, çalışsın çalışmasın dernek, kitaplık, büro açıyor ve bu yolla etkinliklerini yaymak çabasına giriyorlar. İşte bu niyetlerle Gültepe semtinde'de bir dernek kurma çabasına girdiler. Ama aradıklarını bulamadılar. Hiç kimse faşistlere rağbet etmemişti, aksine onlara karşı tavır almıştı. Bunun üzerine İzmir'den getirdikleri faşist komando bozuntularıyla, baskı ve terör uygulayarak etkinlik kurmayı denediler. Fakat "derneğin" açılması girişimleri, mahalle halkının aktif direnmesiyle karşılaştı ve sonuçsuz kaldı. Bunun üzerine polislerin desteğinde bir pazar erken saatlerde "Gültepe harekâtını" başlattılar. Bundan sonrasını dergimize yazan Gültepeli devrimcilerden dinleyelim:

"...Pazar günü sabahleyin, önce "emniyet kuvvetleri", açılmak istenen dernek binasının çevresinde mevzilendiler. Daha sonra bir kaç araba polisle faşistler geldi. Ancak devrimcilerle birlik olan YİĞİT GÜLTEPE HALKI çok kalabalık bir şekilde, sabahleyin olay yerine gelmişlerdi. Bunun üzerine olay yerine daha fazla takviye polis kuvvetleri geldi. Arkadan da bir avuç faşist zorba boy gösterdi. İşte tam bu sırada; orada toplanmış bulunan mahalle halkının aktif karşı koymasıyla, daha dernek binasının yanına gelmeden, bozgun halinde geriye dönmeye mecbur kaldılar. Devrimciler, olay yerinde halka beraber DEVRİM ANDI içtiler. And içildikten sonra 2000'ne yakın kişi, düzenli saflar halinde çeşitli anti-faşist sloganlarla ve sevgi gösterileri arasında uzun bir yürüyüşten sonra dağıldılar."

Faşistlerin bu "çabaları", Gültepe halkının direncini kırmak, gelişen devrimci düşünceyi boğmak ve filizlenen örgütlenmeyi engellemek amacına yöneliyor. Böylece faşistler, kitleleri sindirmek, dilediklerince at oynatabilecekleri bölgeleri ele geçirmek istiyorlar. Ama halk kitleleriyle kucaklaşan ve anti-faşist mücadelede ön saflarda döğüşen devrimciler bu saldırıları göğüsleyecek ve daha nice Gültepe'lerde faşistlere gereken dersi verecektir. Yalnız bu dersi verirken, faşizme karşı mücadelenin özünde bir devrim meselesi olduğunu unutmadan, yılmadan ve yorulmadan!..

HAYATIN HER ALANINDAKİ YURTSEVERLERİN BİRLEŞİK EYLEMLERİ, GÜR SESLERİ FAŞİSTLERİN YÜREĞİNE KOR KU SALSIN!

DEVRİMCİ EYLEMLERİMİZ FAŞİZME KARŞI HALKIN DİRENİŞ GÜCÜNÜ YÜKSELTSİN VE ÖRGÜTLENDİRSİN!